

தந்தை செல்வா

அரசியல் ஞானமும்
சாதனைகளும்

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

செல்வநாயகம் நினைவு அறக்கட்டளை

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

தந்தை செல்வா
அரசியல் ஞானமும் சாதனைகளும்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தந்தை செல்வா

அரசியல் ஞானமும் சாதனைகளும்

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்
தகைசார் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

வெளியீடு

செல்வநாயகம் நினைவு அறக்கட்டளை

எண். 114, இராஜேந்திர பிரசாத் வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

தந்தை செல்வா: அரசியல் ஞானமும் சாதனைகளும்

கலாநிதி சி. பத்மநாதன் ©

முதற்பதிப்பு : 2023

வெளியீடு

செல்வநாயகம் நினைவு அறக்கட்டளை

எண். 114, இராஜேந்திர பிரசாத் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அச்சு

குமரன் அச்சகம்

39, 36ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

Thanthai Chelva : Arasiyal Gnanamum Saathanaikalum

(Thanthai Chelva's Political Wisdom and Achievements)

By S. Pathmanathan ©

First Edition : 2023

Published by

Chelvanaygam Memorial Trust

No.114, Rajendra Prasath Road, Jaffna.

Printed by

Kumaran Press (Pvt) Ltd.

39, 36th Lane, Colombo - 6

தந்தை செல்வா அரசியல் ஞானமும் சாதனைகளும்

I

திரு.செல்வநாயகம் அவர்கள் தனது சிந்தனைகளினாலும் செயல்களினாலும் இலங்கைத் தமிழர்களின் அன்பினையும் அபிமானத்தையும் இணையிலாத அளவிலே பெற்ற தலைவராவார். அவர் சொன்ன கருத்துக்களின் மூலமாக தாம் ஒரு தேசிய இனம் என்பதை இலங்கைத் தமிழர் உணர்ந்து கொண்டனர். அந்த அறிவுணர்ச்சியாற் பிரதேசம், சமயம் என்ற நிலையிற் பிளவுபட்டிருந்த சமுதாயம் ஒன்றாக இணைந்து கொண்டது. இந்த இணைவினால் இலங்கை அரசியலிலும் பாராளுமன்றத்திலும் புறக்கணிக்க முடியாத, ஒதுக்கிவிட முடியாத வலுவினைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் பெற்றது.

அவரின் அரசியற் பிரவேசம் ஒரு நெருக்கடி மிக்க காலம். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்பு பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களின் விளைவாகத் தமிழர் சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியினர் குடியரிமைகளையும் வாக்குரிமைகளையும் இழந்தனர். அந்த நிலையிலே அவர் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியினை வேறு சில பிரமுகர்களோடு கூடி உருவாக்கினார்.

பாராளுமன்ற உறுப்பினரான கு.வன்னியசிங்கமும் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின் செயலாளரான டாக்டர் ஈ.எம்.வி.நாகநாதனும் அவரோடு இணைந்துவிட்டனர். புதிய கட்சியை வளர்ப்பது ஒரு இமாலயப் பிரயத்தனமாகிவிட்டது. ஜீ.ஜீ.பொன்னம்பலத்தின் செல்வாக்கு உடனடியாக வீழ்ச்சி காணவில்லை. அவருடைய அன்றைய ஆதரவாளர்களும் முறைகேடான செயல்களில் ஈடுபட்டனர். இருந்தும் படிப்படியாக நிலைமைகள் மாறத் தொடங்கின. திரு.வன்னியசிங்கத்தின் பேச்சுகளினால் விவசாயிகள் பெரிதும் கவரப்பட்டனர்.

அந்நாட்களிற் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியாகவிருந்த அ.அமிர்தலிங்கமும் புதிய கட்சியின் மேடைகளிலே பேசத் தொடங்கினார். அவர் இலங்கையில் இணையிலாத மேடைப் பேச்சாளர். அவரது பேச்சுக்களைக் கேட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் புதிய கட்சியின் ஆதரவாளராக அணிதிரண்டனர். சென்ற நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலே தமிழரசுக் கட்சியின் செல்வாக்கு, இலங்கைத் தமிழர் சமுதாயத்தில் மேலோங்கிய நிலையினை அடைந்துவிட்டது. சொல்லின் செல்வர் என்று பாராட்டப்பெற்ற செ.இராசதுரையின் கொள்கைப் பரப்புகளை மட்டக்களப்பிலே கேட்ட மக்கள் ஒரே கொடியில் அணிதிரண்டனர்.

தமிழரின் அபிலாஷைகளை வென்றெடுப்பதற்கான சாதனமாக இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி உருவாக்கப்பட்டது. அதனை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு தனது தேட்டங்கள் யாவற்றையும் செல்வநாயகம் ஒப்படைத்தார். தனது பிள்ளைகளுக்கென்று அவர் எதனையும் விட்டுவைக்கவில்லை. தெல்லிப்பழையிலுள்ள முதுசொமான வீடு மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது. அவர் சுகபோக வாழ்க்கையில் ஈடுபடவில்லை. 1940களில் அவரின் மாத வருமானம் ரூபா 10,000 வரையானது. இருந்தும் அவர் தனது கொள்கையின் காரணமாகச் சொந்தமான வீட்டை வாங்கவில்லை. கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள ஆடம்பரமற்ற வாடகை வீட்டில் இறுதிக் காலம்வரை வாழ்ந்தார்.

இராமநாதன், அருணாசலம் ஆகியோரின் ஆழமான கல்வி ஞானத்தையும் நிர்வாக அனுபவத்தையும் பெரியார் செல்வநாயகம் பெற்றிருக்கவில்லை. இராமநாதன், ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஆகியோரின் உன்னதமான பேச்சாற்றலையும் அவர் பெற்றிருக்கவில்லை. அவரின் ஆளுமையும் வசீகரமும் வேறு விதமானவை. அவர் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையிலும் பேசுவார். அவர் சொல்வதெல்லாம் மக்களின் வாழ்வாதாரம் பற்றியவை, அவர்கள் எதிர்கொண்ட சவால்களைப் பற்றியவை, அவற்றை வெற்றிகொள்வதற்கான வழிகளைப் பற்றியவை. அதனால் பல்லாயிரக்கணக்கில் மக்கள் கூடிய பெருங் கூட்டங்களிலும் எல்லோரும் நிசப்தமாயிருந்து கேட்டனர். இக்காலத் தமிழர் சமுதாயத்தின் அபிலாஷைகள் எல்லாம் அவர் சொன்னவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவற்றை அடைவதற்கான துணியும் பற்றுறுதியும் ஏற்படுவதற்கு அவரின் சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் ஊன்றுகோலாகிவிட்டன.

அந்நாட்களில் இங்குள்ள தமிழர்கள் மகாத்மா காந்தியின் சிந்தனைகளில் மூழ்கியிருந்தனர். அஹிம்சை நெறி, சாத்வீகம் என்பன அவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. பெரியவரின் சிந்தனைகள் அஹிம்சை நெறியினை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தமையால் அவரை ஈழத்துக் காந்தி என்று கொண்டனர். அவர் ஏற்படுத்திய இயக்கம் மேல்வரும் நான்கு பிரதானமான விடயங்களைப் பற்றியதாகும்:

1. இலங்கையின் தேசிய இனங்களில் ஒன்றான இலங்கைத் தமிழர் வாழும் பகுதிகளில், சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையிலே இறைமையிற் பங்குகொள்ளும் வகையில் அதிகாரங்களைக் கொண்ட மாநில அரசினை ஐக்கிய இலங்கையில் அமைத்தல்.
2. தமிழ் மொழியினை ஒரு ஆட்சி மொழியாகக் கொள்ளுதல்.
3. வட, கிழக்கு மாகாணங்களிற் குடித்தொகை விகிதங்களை மாற்றக் கூடிய வெளியாரின் குடியேற்றங்களை அரசாங்கம் கைவிடுதல்.
4. இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு டொனமூர் அரசியல் அமைப்பில் இருந்தவாறு உரிமைகளை வழங்குதல்.

இவற்றை அடைவதற்கான போராட்டங்களை இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி வேறு சில கட்சிகளின் ஆதரவோடு நடத்தியது. அவற்றின் பயனாகப் பலமுன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன. தமிழ் மக்கள் தங்கள் மொழி உரிமைகளைப் படிப்படியாகவும் முழுமையாகவும் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. இப்பொழுது தமிழ்மொழி ஆரம்பப் பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை போதனா மொழியாகவுள்ளது. வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் நிர்வாக மொழியாகவும் ஆவணப்பதிவு மொழியாகவும் அமைந்துள்ளது.

தமிழ் மொழியிலே கல்வி கற்றவர்கள் அரசாங்க சேவைகளுக்குத் தெரிவு செய்வதற்கான பரீட்சைகள் தமிழ்மொழியில் நடைபெறுகின்றன. இவை எல்லாம் சும்மா கிடைக்கவில்லை. பெரியவர் தலைமையிலே அவர் உருவாக்கிய கட்சியும் தமிழ் மக்களும் நடாத்திய போராட்டங்கள் மூலமே கிடைத்தன. இந்த உரிமைகள் இலங்கைத் தமிழருக்கு மட்டுமன்றி முஸ்லிம்களுக்கும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கும் கிடைத்துள்ளன. அதற்கான போராட்டங்களில் அவர்களும் கணிசமான அளவிலே பங்கு

பற்றியுள்ளனர். இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை மூலமாக தமிழ் ஒரு ஆட்சி மொழி என்ற நிலையினைப் பெற்றுவிட்டது.

இந்திய வம்சாவளியினரின் குடியுரிமைப் பிரச்சினை வெவ்வேறு வழிகள் மூலம் தீர்வடைந்துள்ளது. நாடற்றவர் என்ற நிலை முற்றாக நீங்கிவிட்டது. ஏனைய விடயங்கள் தொடர்பாகத் தீர்வுகள் கிடைத்தும் அவற்றை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. அதற்கு எமது செயற்பாடுகளும் காரணமானவை என்பதை எவரும் மறைக்க முடியாது.

வரலாற்றின் மூலம் கற்க வேண்டிய பாடங்கள்

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும் இடையிலான பிரச்சினை அன்று. அது முற்றுமுழுதாகப் பாராளுமன்றம் ஏற்படுத்திய பிரச்சினை. தூரநோக்கின்றியும் வரலாற்று நோக்கின்றியும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்குத் தலைவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பிரச்சினை. அதனாலே தமிழர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கும் அவர்களுக்குரிய ஜனநாயக உரிமைகளைப் அபகரிப்பதற்கும் சட்டங்களைப் பாராளுமன்றம் உருவாக்கியது. பல தசாப்தங்களாக அவசரகாலச் சட்டத்தினாலும் ஊரடங்குச் சட்டங்களினாலும் அவர்கள் அடக்கப்பட்டுள்ளனர். தமிழரின் முன்னாட் தலைவர்களிற் பலர் இழைத்த தவறுகளும் கோமாளிக் கூத்துகளும் இந்த நிலைக்கு ஏதுவாகிவிட்டன. அவற்றை அடையாளங்காண்பதும் இப்பொழுது அவசியமாகிவிட்டது.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு நூறாண்டுக்கு மேலான வரலாறுண்டு. செய்யவேண்டியவற்றை செய்யாதமை, பேசவேண்டியவற்றைப் பேசாதமை, தகாதவற்றைச் செய்தமை, கிடைத்த வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்தாதமை, அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றக் கூடியவற்றை உதறித் தள்ளியமை, வழங்கிய வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றாதமை, உடன்படிக்கைகளை உதாசீனப்படுத்தியமை, ஏமாற்றுச் செயல்களில் ஈடுபட்டமை முதலானவை. இலங்கையிலே வாழுகின்ற இரு புராதனமான தேசிய இனங்களிடையே புரிந்துணர்வு, நல்லிணக்கம் என்பவற்றைப் பொருளற்றன வாக்கிவிட்டன. முடியாட்சி நிலவிய காலத்தில் இரு சமூகங்களுக்கும் இடையில் புரிந்துணர்வும், ஒற்றுமையும் நல்லுறவுகளும் உன்னதமான நிலையிற் காணப்பட்டன.

இப்பிரச்சினை தொடர்பான விடயங்களை ஒரு தலைப்பட்சமாக விளக்கமுடியாது. நன்மை தீமைகளையும் குறை குற்றங்களையும் அறிவியல் நோக்கிலும் பாரபட்சம் இன்றியும் பார்க்க வேண்டும்.

இராமநாதனும் அருணாசலமும் புரிந்துகொள்ளாத விடயங்கள்

நவீனகால இலங்கையில் அரசியலில் ஈடுபட்டவர்களில் மேதாவிளாசம், வித்துவப் புலமை, நிர்வாகத் திறமை, தேசப்பற்று, சமூகசேவை என்பவற்றில் பொன்னம்பலம் அருணாசலம், பொன்னம்பலம் இராமநாதன் ஆகியோருக்கு நிகரானவர்கள் எவருமில்லை. இந்தக் காரணங்களினால் சில காலப்பகுதிகளில் இலங்கையின் தேசத் தலைவர்களாக நாட்டவர்களால் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்கள்.

அரசாங்கத்தினாற் படித்தவர்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட, சட்டசபையின் தனியொரு ஆசனத்திற்கான தேர்தலிற் போட்டியிட்டு, இராமநாதன் அமோக வெற்றி பெற்றவர். அவரது சகோதரரான அருணாசலம் இலங்கையின் அரசியல் முன்னேற்றத்தை இலக்காகக் கொண்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் என்ற இயக்கத்தை உருவாக்கி அதன் முதலாவது தலைவராகவும் விளங்கியவர்.

ஆனால், அரசியல் அமைப்பிலே ஏற்பட வேண்டிய மாற்றங்கள் எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பது பற்றித் திட்டவட்டமாக அருணாசலம் எதனையும் கூறவில்லை. எல்லாச் சமூகங்களும் இணைந்து வழமைபோல வாழமுடியும் என்பது அவரது நம்பிக்கை. பிரித்தானியர் ஏற்படுத்திய, அதிகாரங்கள் மத்திய மயமாக்கப்பட்ட ஒரே அமைப்பில் அது சாத்தியமற்றது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

கொழும்பில் வாழும் தமிழருக்கான பிரதிநிதித்துவம் தொடர்பாக அருணாசலத்திற்கும் சிங்களத் தலைவர்களுக்கும் இடையில் இணக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதனை அருணாசலம் - சமரவிக்கிரம உடன்படிக்கை என்று சொல்வது வழக்கமாகிவிட்டது. அதனை நிறைவேற்றுவதற்குச் சிங்களத் தலைவர்கள் மறுத்துவிட்டதால் அருணாசலம் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் என்னும் அமைப்பிலிருந்து வெளியேறினார். இதுவே இலங்கையில் தமிழ்த் தலைவர்களுக்கும் சிங்களத் தலைவர்களுக்கும் இடையில், நவீன காலத்தில் ஏற்பட்ட முதலாவது முரண்பாடென்று

வரலாற்றாசிரியர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் இதன் காரணமாக சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் இடையில் எந்தவிதமான முரண்பாடுகளும் ஏற்படவில்லை.

வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரின் நலவுரிமைகளுக்கும் கொழும்புத் தமிழர் பிரதிநிதித்துவத்திற்கும் இடையில் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. அது கொழும்பில் வாழும் தமிழரை மையமாகக் கொண்டும் கொழும்பினை அதிகாரமையமாக ஒப்புக்கொண்டும் ஏற்படுத்திய பிரச்சினை. அது அருணாசலத்தின் பிரச்சினை.

1915-1916 ஆகிய காலத்தில் ஏற்பட்ட சிங்கள-முஸ்லிம் கலவரங்களை அடக்குவதற்குப் பிரித்தானிய அரசாங்கம் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. வட, கிழக்கு மாகாணங்களைத் தவிர்ந்த மற்றைய ஏழு மாகாணங்களிலும் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவிலே கிளர்ச்சி பரந்துவிட்டது. ஓராயிரம் வரையான உயிர்கள் பலியாகியதோடு மதிக்கமுடியாத அளவிலான சொத்துடைமைகளும் அழிந்துவிட்டன. கிளர்ச்சியினை அடக்குவதற்கு பஞ்சாப்பிலிருந்தும் பிரித்தானிய-இந்தியப் படைகளைக் கொண்டுவர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அது உலகப் போரின் இறுதியான காலகட்டம். அதனாற் பீதியடைந்திருந்த தேசாதிபதியின் கட்டளைப் பிரகாரம் சிங்களத் தலைவர்கள் பலரும் கைது செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளை மிகுந்த துணிவோடும் ஆற்றலோடும் இராமநாதன் கண்டித்தார். இனக்கலவரம் பற்றி அவர் எழுதிய *Riots and Martial Law in Ceylon* என்னும் உன்னதமான நூலில் அரசாங்கத்தினாலே கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட சிங்கள தேசம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கை முழுவதையும் அவர் அவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்க முடியாது.

இலங்கைத் தமிழர் இலங்கையிலுள்ள மற்றொரு தேசிய இனம் என்பது அவர் சிங்கள தேசம் பற்றிச் சொன்னவற்றிலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. உண்மையான நிலையும் அது தான். ஆனாலும், அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய பேச்சுகள் வருகின்ற பொழுது இராமநாதன் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பதைப் பற்றியும் அதிகாரப் பகிர்வு என்பதைப் பற்றியும் எதனையும் கூறவில்லை.

மொழி, பண்பாடு, தனித்துவமான வரலாறு கொண்ட, இலங்கையிலுள்ள தேசிய இனங்கள் பற்றியும் அவற்றுக்கு வடிவங்கொடுக்கும் வகையிலான

அதிகாரப் பரவலாக்கம் பற்றியும் முதன்முதலாகக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியவர் S.W.R.D. பண்டாரநாயக்க தான். அவர் இளமைக்காலத்தில் முற்போக்கான சிந்தனையாளராக விளங்கினார். பழங்கால வழமைகளையும் நிகழ்காலத் தேவைகளையும் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய மதிநுட்பமான சிந்தனைகள் அவரிடம் மட்டுமே காணப்பட்டன. அவர் 1926ஆவது ஆண்டில், யாழ்ப்பாணத்துக் கிறிஸ்தவ இளைஞர் சங்கத்து (YMCA) மாநாட்டிற் சிறப்புரை நிகழ்த்திய பொழுது இலங்கையில் 1000 வருடங்களுக்கு மேலாக கரையோரச் சிங்களவர், கண்டிச் சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர் ஆகிய சமூகத்தினர் தங்களுக்குரிய மொழி மரபுகளையும் தனித்தனியான சமய, பண்பாட்டு மரபுகளையும் வழமைகளையும் பேணிப்பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். அத்தகைய சமுதாயங்களுக்கு அளவிற்கு மேலாக மத்தியமயமாக்கப்பட்ட ஆட்சிமுறை பொருத்தமற்றது என்றும் ஒரு கூட்டாட்சி முறையே தேவைப்படுவது என்றும் சொன்னார். அது தமிழர்களைப் பொறுத்தளவிலே செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாகி விட்டது. மேதாவிலாசமான சிந்தனைகளை அவர்களாற் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

டொனமூர் ஆணைக்குழுவினருடன் சமஷ்டிக் கோரிக்கை

முற்போக்கான சிந்தனைகளுடன் முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் (கி.பி.1928-1929) இலங்கைக்கு வந்தனர். இலங்கை சமூகத்தவரிடையே அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றி மாறுபாடான கருத்துக்கள் காணப்பட்ட தமிழர் தரப்பிலுள்ளவர்கள் பொருத்தமான, சாத்தியமான கருத்துகளை முன்வைக்கத் தவறிவிட்டனர்.

இராமநாதனும் வேறு பலரும் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்குவதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அது படிப்படியாக வழங்கப்படவேண்டும் என்பது அவர்களின் கருத்தாகும். மேலும், தமிழரின் பிரதிநிதித்துவம் விகிதாசார அடிப்படையில் மிகவும் குறைந்துவிடும் என்பது அவரின் சிந்தனையாகும். கண்டிச் சிங்களவர்களின் பிரதிநிதிகள் ஒரு சமஷ்டி முறையிலான அரசியலமைப்பின் தேவையினை வலியுறுத்தினார்கள். கரையோரச் சிங்களவர், கண்டி சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர் ஆகிய மூவகை இனத்தவர் வாழும் பிராந்தியங்களைத் தனித்தனியான

அலகுகளாகக் கொண்ட கூட்டாட்சி முறையே அவர்களின் கோரிக்கையாகும். இலங்கைத் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பதை சிங்களத் தலைவர்களிற் பலர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். பிரித்தானிய அரசாங்க அதிகாரிகள் எழுதிய ஆவணங்களிலும் அவர்களைப் பெரும்பான்மை இனங்களில் ஒன்றெனக் குறிப்பிட்டனர். கண்டிச் சிங்களத் தலைவர்களின் கோரிக்கைகளைத் தமிழர் ஆதரித்திருந்தால் அவற்றை இலகுவில் நிராகரிக்க முடியாத நிலை டொனமூர் குழுவினருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும். நல்லதொரு வாய்ப்பினை அன்றைய தமிழ்த் தலைவர்கள் உதாசீனம் செய்துவிட்டனர். அந்தப் பொறுப்பும் இராமநாதனுக்கும் ஹண்டி பேரின்பநாயகத்துக்கும் உரியது.

இலங்கையின் பிரதானமான அரசியற் பிரச்சினை தொடர்பாக யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸாரின் சிந்தனையும் செயற்பாடுகளும் கோமாளிக் கூத்தாகிவிட்டன. சிறுபான்மையினரின் காப்பீடுகள் பற்றி எதனையும் பேசத்தேவையில்லை என்பது அவர்களின் மனப்பாங்கு. இலங்கை முழுமையான சுதந்திரம் பெறவேண்டும் என்பதே அவர்களின் குறிக்கோள். ஆனால் இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டம் தொடர்பாக உறுதியான முடிவுகளை எடுப்பதற்கு முன் இலங்கைக்குப் பிரித்தானியர் முழுமையான சுதந்திரம் வழங்குவது சாத்தியமற்றது.

டொனமூர் சீர்திருத்தங்களில் முன்னேற்றமான, சிறப்பான பல அம்சங்கள் இருந்தன. அதன் மூலம் பெருந்தோட்டங்களிலே தொழிலாளராகச் சேவை புரிந்த தமிழர் குடியுரிமைகளைப் பெறமுடிந்தது. மக்களாலே தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் சட்டவாக்கம், சட்டநிறைவேற்றம், நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் அமைச்சுக் குழுக்கள் மூலம் பங்குகொள்ளமுடிந்தது. அவற்றில் எல்லாச் சமூகத்தவர்களும் பங்கு கொண்டதால் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான முனைப்புகள் இடம்பெறவில்லை. அரசசபை 1944 இல் சிங்களமும் தமிழும் ஆட்சி மொழிகளாகும் என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. தொழில் வழங்குதல், பதவி நியமனங்கள் என்பனவற்றிலும் இனவாதமான, பக்கச்சார்பான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. பின்னோக்கிப் பார்க்குமிடத்து அரச சபைக்குரிய முதலாவது தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்தமையும் சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய நியாயமான கோரிக்கைகளை முன்வைக்காதமையும் அரசியற் சாதூரியமின்மை, அனுபவமின்மை, இயலாமை என்பவற்றின் வெளிப்பாடுகளாகவே கருதப்படும். டொனமூர்

சீர்திருத்தங்களின் பிரதானமான அம்சங்களில் ஒன்றான குழுமுறையான அமைச்சு முறை இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுகளுக்கான யோசனைகளிலே பரிசீலிக்க வேண்டியதாகும். மத்தியிலும் குறிப்பாகப் பிராந்திய சபைகளிலும் இன முரண்பாடுகளைத் தவிர்ப்பதற்கும் கூட்டுமுறையிலான, சுமுகமான நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கும் அது நல்ல பரிகாரமாக அமையும். இன நல்லிணக்கத்துக்கு அது அவசியமானது.

சமபல பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கையின் பலவீனமும் அதன் நிராகரிப்பும்
 சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை இலங்கையின் அரசியலமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்படும் சமயங்களில், சுதந்திரம் கிடைக்கும் காலம் வரை, மேலதிகமான இன அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவம் தொடர்பான கோரிக்கைகளையே தமிழ்த் தலைவர்கள் முன்வைத்தனர். காப்பீடுகள் தொடர்பாக வேறு வழியான சிந்தனைகள் பற்றிய எண்ணங்கள் அவர்களிடையிற் காணப்படவில்லை. நிகரிலாத நாவன்மையாளராகவும் அதிஉன்னதமான வழக்குரைஞராகவும் விளங்கிய ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் வகுத்த சமபல பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாடு முன்னைய காலத்துக் கோரிக்கைகளின் உச்சகட்டமான வடிவமாகும். 70 வீதமான சிங்களவருக்கு நாடாளுமன்றத்தில் 50 வீதமான ஆசனங்களையும் எஞ்சியவற்றை 30 வீதமான ஒட்டுமொத்தமான சிறுபான்மையினருக்கும் சம அளவிற்கு பகிர்ந்து கொள்வதே அந்தக் கோரிக்கையின் சாராம்சமாகும். அது நிறைவேற்ற முடியாதவொன்று.

பிரதிநிதித்துவம் குடித்தொகைப் பரம்பல் அடிப்படையில் வழங்கப் படுவது. டொனமூர் சீர்திருத்தத்தின் ஏற்பாடுகள் அந்த வகையிலானவை. முன்னைய ஆணைக்குழுவினால் நிராகரிக்கப்பட்ட இனவாரியான பிரதிநிதித்துவ முறையினைச் சோல்பரி ஆணைக்குழு பரிசீலனை செய்வது அசாத்தியமான ஒன்றாகும். சமபல பிரதிநிதித்துவ முறை என்பதை பெரும்பான்மையினரான சிங்களவர் ஒருபொழுதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். அடிப்படையில் அந்தக் கோரிக்கை மனித உரிமைகளுக்கும் ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளுக்கும் விரோதமானதாகும். அது முன்வைக்கப்பட்டமையே ஒரு விநோதமாகும். இந்தக் கோரிக்கை பெரும்பாலான முஸ்லிம்களினதும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களினதும் ஆதரவோடு முன்வைக்கப்பட்டது. அதை ஆணைக்குழு சுலபமாக நிராகரித்துவிட்டது.

உண்மையில் அரச சபையின் அமைச்சரவை தயாரித்த திட்டமே சோல்பரித் திட்டம் என்று சொல்லப்படுவது. அதனை டி.எஸ்.சேனா நாயக்கவும் சகபாடிகளும் மிகச் சாதூரியமாகப் பெற்றுக் கொண்டனர். அவர்கள் கிளர்ச்சி புரியாதும் விசுவாசமாகவும் இருந்தமையால் பிரித்தானியர் அவர்கள் தயாரித்து வழங்கிய வரைவினை மாற்றமின்றி ஒப்புக்கொண்டனர். அதில் ஒற்றையாட்சி என்ற வரையறை எதுவுங் காணப்படவில்லை.

கண்டிச் சிங்களவர் மீண்டுமொரு முறை சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்கான கோரிக்கையை முன்வைத்தனர். தமிழரின் தலைவர்கள் அதனை எட்டியும் பார்க்கவில்லை. உரியவற்றையும் சாத்தியமானவற்றையும் சிங்களத் தலைவர்களோடு இணைந்து பெறக்கூடியவற்றையும் கேட்காதமையால் இலங்கைத் தமிழர் தமது இருப்பினைப் பாதுகாப்பதற்கு அக்கினிப் பிரவேசமான பாதையினைத் தெரிவு செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

சுதந்திரமான இலங்கையில் பாராளுமன்றத்தின் கேடுகளினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள்

பிரித்தானியாவுடன் ஒரு பாதுகாப்பு உடன்படிக்கையினை எழுதிய பின், அதனைக் கவசமாகக்கொண்டு டி.எஸ்.சேனநாயக்கவின் அரசாங்கம் தமிழருக்குப் பாதகமான நடவடிக்கையினை மேற்கொண்டது. பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களின் விளைவாக இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் குடியுரிமையினை இழந்தனர். டொனமூர் அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்ட, ஒரு சமூகத்தின் உரிமைகளை அரசாங்கம் அகற்றி விட்டது. நாட்டில் உருவாகியிருந்த 8,00,000 மக்கள் அடங்கிய சமூகத்தினர் நாடற்றவர் என்று வகைப்படுத்தப்பட்டனர். மூன்றாம் உலக நாடுகள் என்று எம்மவர் கரிசனையோடு சொல்லும் நாடுகளில் ஜவஹர்லால் நேருவைத் தவிர வேறெவரும் இந்த அநியாயங்களைக் கண்டுகொள்ள வில்லை. இவ்வாறான நிலையில் பெரியவர் செல்வநாயகம் ஒரு புதிய இயக்கத்தை உருவாக்கினார் என்று முன்னே குறிப்பிட்டோம்.

அரசாங்கத்தின் குடியுரிமைச் சட்டங்களினாலும் குடியேற்றத் திட்டங்களினாலும் அதிர்ச்சியுற்ற இலங்கைத் தமிழர்கள் சிங்களத் தலைவர்கள் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையினைக் கைவிட்டனர். அவர்கள் அரசியல் விழிப்படைவதற்கும் அவர்களிடையே தேசிய உணர்ச்சி உதயமாவதற்கும்

பாராளுமன்றத்தின் செயற்பாடுகளே அடிப்படையான காரணமாகும். அத்தகைய சூழ்நிலையிலே செல்வநாயகம் அவர்கள் சமஷ்டி பற்றிப் பேசிய பொழுது ஆர்வத்தோடும் ஆவலோடும் கேட்டனர். தாம் ஒரு தேசிய இனம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டனர். தமிழ்த் தேசியம் என்பது உருப்பெற்று ஒரு பெரும் மக்கள் சக்தியாவிட்டது.

1956 இல் சிங்களம் மட்டுமே இலங்கையின் அரசுகளும் மொழியாகும் என்ற சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட காலம் முதலாகத் தங்கள் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக இலங்கைத் தமிழர்கள் ஒன்றிணைந்து பல போராட்டங்களை நடத்தினார்கள். அவை யாவும் தோல்வியில் முடிந்துவிட்டன என்ற தவறான கருத்தைச் சில ஊடகங்கள் சொல்லிவருகின்றன. உண்மையில் அந்தப் போராட்டங்களின் பயனாக மக்களின் சில அபிலாஷைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய தீர்மானங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றைப் பற்றிய விபரங்கள் மேல்வரும் பக்கங்களிலே விளக்கப்படும். ஆனால் எவரும் எதிர்பாராத வண்ணமாக கைக்கெட்டியவை வாய்க்கெட்டவில்லை என்பதே இலங்கைத் தமிழரின் அண்மைக்கால வரலாறாகிவிட்டது.

இலங்கை அரசாங்கங்களினாலே சிங்களம் மட்டும் அரசுகளும் மொழி என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் தலைமையிலான அரசாங்கம் 1972ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கிய ஓரினமயமாக்க அடிப்படையிலான அரசியலமைப்பு பல மாற்றங்களினாலே சிதைவடைந்துள்ளது. இவை தொடர்ச்சியாவும் ஒன்றிணைந்தும் நடத்திய போராட்டங்களின் விளைவாகும். இது பின்னோக்கிப் பார்க்கின்ற பொழுது இன்றைய தலைமுறையினர் பெருமைப்பட வேண்டியனவாகும். அவை நன்றியுணர்வோடு பார்க்க வேண்டியவை.

பெரியார் செல்வநாயகம் 20 வருடகாலமாக தமிழ்பேசும் மக்களின் உரிமைகளை மீட்டுக் கொள்வதற்காக நடத்திய போராட்டங்கள் தொடர்ச்சியானவை. எழுதிய உடன்படிக்கைகள் பல அவர் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகளும் பல. அவை நாடாளுமன்றத்திலும் வெளியிலும் நிகழ்ந்தவை. பாராளுமன்றத்திலும் அவரது கட்சி பலம் பொருந்திய அமைப்பாக விளங்கியதால் சில சமயங்களில் அரசாங்கத்தை அகற்றுவதற்கும், வேறு சில காலங்களில் அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கும் தென்னிலங்கையிலுள்ள தலைவர்கள் அவரது ஆதரவைப் பெற்றனர். அதை வழங்குவதால்

சமூகத்திற்கு வேண்டிய சில நலன்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. அவற்றைப் பற்றிய விபரங்களை இங்கு சொல்வதற்கு அவகாசமில்லை.

அவர் அரசாங்கத்தோடு ஏற்படுத்திய உடன்படிக்கைகளில் பண்டார நாயக்க-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் (1957) வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அதில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விடயங்கள் மேல்வருவனவாகும்:

- இந்திய வம்சாவளியினரின் குடியுரிமை பற்றிய பிரச்சினை அவர்களின் தொழிற் சங்கங்களின் தலைவர்களோடு பேசித் தீர்க்கப்படும்.
- தமிழ் தேசிய சிறுபான்மையினரின் மொழியாக ஒப்புக் கொள்ளப்படும். அது வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் நிர்வாக மொழியாகவும் ஆவணப் பதிவு மொழியாகவும் அமைவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும்.
- வடமாகாணத்தில் ஒரு பிராந்திய சபையும் கிழக்கு மாகாணத்தில் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேலான பிராந்திய சபைகளும் அமைக்கப்படும். அவை பரஸ்பரமான விருப்பத்திற்கேற்ப இணைந்து கொள்ளலாம்.
- பிராந்தியங்களுக்கு மேல்வருவன அடங்கிய விடயங்களில் அதிகாரங்கள் வழங்கப்படும்: காணி, விவசாயம், கைத்தொழில், கடற்றொழில், கல்வி, சுகாதார சேவைகள், மருத்துவ சேவைகள், போக்குவரத்து, பண்பாட்டு அலுவல்கள்.

அது பிரதானமாக ஜே.ஆர்.ஐயவர்தனவின் தூண்டுதலாற் சக்திவாய்ந்த ஊடகங்களும் சங்கத்தாரிற் சிலரும் நடத்திய உணர்ச்சிபூர்வமான உண்மைக்குப் புறம்பான பிரசாரங்களினாலே தென்னிலங்கையிற் பெருங் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. அதனாற் பீதியடைந்த பிரதமர் உடன்படிக்கையினைக் கைவிட நேர்ந்தது. இருப்பினும் இரு விடயங்களைப் பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். ஒன்று உடன்படிக்கையில் அடங்கிய, தமிழ் மொழி தொடர்பான உடன்பாட்டினை நிறைவேற்றும் வண்ணமாக பிரதமர் பண்டாரநாயக்க தமிழ்மொழி உபயோகம் பற்றிய சட்டத்தினை நிறைவேற்றினார். அதன் மூலம் தமிழ் மக்கள் கணிசமான அளவிலே மொழி உரிமையினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

இரண்டாவது விடயம் குடியேற்றம் பற்றியது. 20ஆம் நூற்றாண்டு முடியும் வரை 1956க்குப் பின் பதவிபெற்ற அரசாங்கங்கள் வட, கிழக்கு மாகாணங்களிற் குடியேற்றத் திட்டங்களை ஏற்படுத்துவதைத் தவிர்த்துக்

கொண்டன. 1960திலும் பின்பு 1965திலும் அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்காக நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் பண்டாரநாயக்க-செல்வநாயகம் உடன் படிக்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

அதிலுள்ள அம்சங்கள் 1987இல் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையில் சற்று முன்னேற்றமான வகையில் இணைக்கப்பட்டன. இரு மாகாணங்களும் இணைந்த, சயாட்சி அதிகாரம் கொண்ட மாநிலம் ஒன்று உருவாகுவதற்கு அந்த உடன்படிக்கை ஆதாரமாகியது. மாகாண சபையின் பலவீனங்களுக்கும் உடன்படிக்கைக்கும் இடையிலே தொடர்பில்லை. அவை அன்றைய அரசாங்கத்தின் சாதாரியமான, கபடமான முயற்சிகளினால் ஏற்பட்டவை. அந்தப் பலவீனங்களை நீக்குவதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகள் எம்மவர்களின் விபரீதமான செயற்பாடுகளினாலே பயனற்றுப் போய்விட்டன. அண்மைக் கால வரலாறுகளிலிருந்து படிக்க வேண்டிய பாடங்கள் பல வாகும். உண்மைகளை மறைக்கலாம். அவற்றை நெடுங்காலம் மறைக்கலாம். ஆனால் சதாகாலமும் எவராலும் மறைக்க முடியாது. அத்தகைய வலைக்குள் எமது சமுதாயம் அகப்பட்டுக்கொண்டது. அதனை அறுத்தெறிய வேண்டிய தேவை இப்பொழுது கட்டாயமாகிவிட்டது.

சிங்கள மக்களின் ஜனநாயகப் புரட்சி

இவ்வாண்டில் (2022) நடைபெற்ற புரட்சி இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாகிவிட்டது. அது சிங்கள மக்கள் ஏற்படுத்திய புரட்சி வரலாறு காணாத புரட்சி. அது சர்வாதிகாரத்திற்கெதிரான புரட்சி; ஆட்சி நடத்துவதற்குத் தகைமையற்ற அரசாங்கத்திற்கு எதிரான புரட்சி; ஊழல் மோசடிகளுக்கு எதிரான புரட்சி. அது ஜனநாயக மரபுகளை மறுசீராக்கம் செய்வதற்கும் நல்லாட்சியை ஏற்படுத்துவதற்குமான புரட்சி.

நெடுங்காலமாக மக்களாட்சிக் கோட்பாடுகளுக்கும் சமூக நீதி முறைக்கும் நாட்டின் பெருமைகளுக்குரிய வழமைகளுக்கும் மாறாகச் செயற்பட்ட பாராளுமன்றம் கடந்த சில வருடங்களிலே தகைமையும் திறமையும் இல்லாத தலைமைகளின் வசமாகிவிட்டதால், முழு இலங்கையும் மீளமுடியாத ஒரு பொறிக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டது. உற்பத்திகள் பெரு வீழ்ச்சி அடைந்தன. வருமானங்கள் வற்றிப் போய் விட்டன. அத்தியாவசியமான எரிபொருள், உணவுப் பொருட்கள், மருந்துகள், பாலர்களுக்கு வேண்டிய பால்மா முதலியவற்றை இறக்குமதி

செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. வெளிநாடுகளிலிருந்தும் பெற்ற பாரிய அளவிலான கடன்களுக்குரிய வட்டிகளைச் செலுத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. அரசாங்கமே வங்குரோத்து நிலையைப் பிரகடனப் படுத்தியது. சமுதாயமும் அரசும் இயங்கமுடியாத நிலை உருவாகிவிட்டது.

மீளமுடியாத ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலையிலே கௌரவ ரணில் விக்கிரமசிங்க விசித்திரமான முறையிற் பிரதமராகி அதனை அடுத்து ஜனாதிபதியாகப் பாராளுமன்றத்தினாலே தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

இந்தியப் பிரதமர் கௌரவ நரேந்திர மோடியின் தலையிலான அரசாங்கம் பரோபகார சிந்தனையில் கடன் உதவியாக வழங்கிய 4 பில்லியன் டொலர் வரை பெறுமதியான முதலினால் இலங்கை அழிவின் விளிம்பிலிருந்தும் தப்பிக்கொண்டுள்ளது. இன்றைய சூழ்நிலையில் அழிவிலிருந்தும் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரு பொருத்தமான அரசியல் கலாசாரமும் பொருளாதாரமும் இனங்களுக்கிடையான நல்லிணக்கமும் அவசியமான தேவைகளாகும். அவற்றை ஏற்படுத்துவதற்கு தெளிவான சிந்தனையும் கொள்கை நேர்மையும் பக்கச் சார்பற்ற நோக்கும் கொண்ட தலைமை அவசியமாகும்.

இது ஒரு மிகக் கடினமான காலம். நாட்டை அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டிய காலம். எல்லாச் சமூகங்களும் இணைந்து செயற்பட வேண்டிய காலம். பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கமும் எதிர்க்கட்சிகளும் இணைந்து செயற்பட வேண்டிய காலம். எல்லாச் சமூகத்தினரும் ஒன்று சேர்ந்து கடமை புரிய வேண்டிய காலம். அவ்வாறு செய்யாதவிடத்து கற்பனைக்கு எட்டாத விபரீதங்கள் ஏற்படும்.

நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள அவலமான நிலையிலிருந்து விமோசனம் பெறுவதற்கு தேசிய இனங்களிடையிலான நல்லிணக்கம் அவசியமானது என்ற ஞானோதயம் தென்னிலங்கையிலுள்ள மிதவாதிகளிடையில் ஏற்பட்டுள்ளது.

ஒரு ஜனநாயக அடிப்படையிலான அரசியல் அமைப்பிலே தான் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முடியும். நல்லிணக்கம் ஏற்பட வேண்டுமானால், வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழும் மக்களின் நம்பிக்கையினை அரசாங்கம் பெறவேண்டும். அதைப் பெறவேண்டுமானால் அண்மைக் காலத்தில், அங்கு வாழும் மக்களுக்கெதிராக அரசாங்கத்துறைகள் சில தீவிரப்படுத்தியுள்ள ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளையும் இன அடையாளங்

களை ஒழிக்கும் நடவடிக்கைகளையும் நிறுத்தவேண்டும். அல்லாதவிடத்து அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எந்தவிதமான ஆதரவினையும் செய்வதற்கு முன்வரமாட்டார்கள். அங்கு ஏற்படும் பிரச்சினை அவர்களின் ஜீவாதாரம், நிலைபேறு என்பன பற்றிய பிரச்சினை. அவற்றை நிறுத்துவதும் அரசாங்கத்திற்குரிய பொறுப்பும் கடமையுமாகும்.

இதனைச் சொன்ன பின்பு தமிழ்த் தலைமைகளின் பொறுப்புகளையும் பணிகளையும் வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டிய உரிமையும் பொறுப்பும் எமக்குண்டு. முன்னைய காலத்து அனுபவங்கள் கசப்பானவை. தவறுகளும் இருதலைப்பட்டசமானவை. அவற்றைக் குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களும் அவர்களின் பிரதிநிதிகளும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கு ஏட்டிக்கு போட்டியாகப் பேசுவதற்கு இடமில்லை. அதன்மூலம் பாராளுமன்ற ஆசனங்களை மேலும் மேலும் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற சிந்தனைக்கு இனி இடமில்லை. பிரச்சினைகளை இழுத்தடிப்பதனால் அடையப்போவது ஒன்றுமில்லை. அதனால் உள்ளனவும் போய்விடும்.

குடியகல்வு, போரின் விளைவுகள் என்பவற்றால் நாட்டின் மொத்தக் குடித்தொகையில் இலங்கைத் தமிழரின் விகிதாசாரம் மிகவும் குறைவடைந்துள்ளது. அதற்கமைய பாராளுமன்றத்திலே இந்தச் சமூகத்தவரின் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையும் மிகவும் பலவீனமாகியுள்ளது. 1977ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்துப் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை 11ஆகவிருந்தது. இப்பொழுது அது 07 ஆகிவிட்டது. இன்னும் 5 வருடங்கள் சென்றால் அது 5 ஆகிவிடலாம். இயல்பாகவே வடமாகாணம் தமிழர் வாழும் மாகாணம் என்ற நிலை முற்றாகவே மாறிவிடும். அந்தவொரு நிலை ஏற்படுமானால் அதற்கு இன்றைய தமிழ்த் தலைமைகளே காரணம் என்று வரலாற்றிலே பதிவாகிவிடும். எனவே இந்தக் காலகட்டத்திலே பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைக்குமிடத்து அதனைத் தட்டிக்கழிப்பது பெருந்தவறாகும். அது மன்னிக்க முடியாத தவறு. அது ஒரு துரோகச் செயலாகிவிடும். எல்லோரும் ஒருங்கிணைந்து செயற்படுவதையே சமுதாயம் எதிர்பார்க்கின்றது.

பரஸ்பரமான குற்றச்சாட்டுகளும் கட்சிகளின் உள்ளக முரண்பாடுகளை வெளி நிலைப்படுத்துவதும் அவற்றின் அழிவிற்கே காரணமாகிவிடும். இந்நாட்களிற் சமுதாயம் மெளனமாக இருக்கின்ற பொழுதிலும் இந்தத் தவறுகளை மன்னித்துவிடும் என்ற கனவில் எவரும் இருக்க முடியாது.

பெரியார் செல்வநாயகம் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பேச்சுவார்த்தை களுக்கான அழைப்புகளைத் தட்டிக்கழிக்கவில்லை. தனது சமூகத்தின் இருப்பை ஏதோவழியிலே காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அவர் அவற்றில் ஈடுபட்டார். ஆனால் அவரை எவராலும் ஏமாற்றிவிட முடியாது. போர்க்காலத்து வழிமுறைகளை முற்றாகக் கைவிடுவது அவசியமானது. இராணுவ பலத்திற் சமநிலை ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் ஒரு சமஷ்டி முறையான அரசியல் அமைப்பை உருவாக்குவதற்கு அரசாங்கம் உடன்பட்டது. உண்மையில் சந்திரிகா அம்மையாரின் வழிநடத்தலில் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டத்திற்கான நகல் வரைவு ஒரு சமஷ்டி முறையிலான அரசியலமைப்பினைப் பற்றியதாகும். அதை சிங்கள மக்கள் எதிர்க்கவில்லை. நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கம் ஏற்படுவதற்கான பிரசாரங்களை 'சுது நெலும்' இயக்கத்தின் மூலம் அவர் பரப்புரை செய்தார்.

அந்த நாட்களிலே தமிழர் தரப்பிலே சுதந்திரமாகக் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. தமிழரசுக் கட்சி முற்றாகவே அடக்கப்பட்டது. அதன் தலைவர்கள் கொலையுண்டனர். சிவில் சமூகம் முற்றாகவே அடங்கிவிட்டது. இன்னும் அது மீட்சி பெறவில்லை. ஒரு மேதாவிலாசமான முறையில் சந்திரிகாவின் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. அதில் பிரதானமான பங்கினைக் கொண்டவரான நீலன் திருச்செல்வம்

நீலன் திருச்செல்வம்

உயிரிழந்துபோக நேர்ந்தது. அவரை நினைவு கூர்வார்கள் எவருமில்லை. அவரது மறைவினைப் பற்றி ஆற்றிய தனது நீளமான இரங்கல் உரையில் ஜனாதிபதி கிளிங்ரன் அவரின் மறைவால் ஏற்படக்கூடிய கெடுதிகளைத் தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறியிருந்தார். அவரது அரசாங்கம் தமிழர்களை ஒடுக்குவதற்கான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடவில்லை என்பதும் குறிப்பிடற்குரியது.

ஏற்கனவே மாகாணசபை முறை அரசியலமைப்பின் அம்சமாகி விட்ட

தால் மாகாணத்தை அடிப்படை அலகாக ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கு உச்ச கட்டமான அதிகாரங்களைப் பெற்று, அதன் வழியே உள்ளக சுய நிர்ணய உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் காலத்தில் உருவாக்கிய வரைவின் திட்டம் அவ்வாறான ஒன்றாகும். அதனையும் ஒஸ்லோ பிரகடனத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தலாம். அவற்றுக்கு அப்பால் எதுவும் சாத்தியப்படாது.

சாணக்கியமான முறையில் நடந்துகொள்வதானாற் புதிதாக எதனையும் கேட்கக்கூடாது. இதுவரை எட்டப்பட்ட உடன்படிக்கைகளையும் அரசாங்கங்கள் தருவதாகச் சொன்னவற்றையும் அமுல்படுத்துமாறு வலியுறுத்தினால் காலத்தை வீணாக்காது ஒரு தீர்வினை அடையமுடியும்.

அரசியலமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட 13ஆவது திருத்தம் 1972 ஆவது ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பில் கணிசமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. 1972ஆவது ஆண்டில் இலங்கையில் ஒரினமயமாக்கத்திற்கு ஏற்றவாறு அரசியலமைப்பை உருவாக்கினார்கள். மார்க்ஸிய வாதிகளும் அதில் இணைந்து கொண்டமை ஒரு வேடிக்கையாகும்.

1987ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற இராணுவ நடவடிக்கைகளின் விளைவாக வடமராட்சியிற் பேரழிவுகள் ஏற்பட்டன. 4000 பேர் வரை இறந்துவிட்டதாக உத்தியோகபூர்வமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மேலும் ஏறக்குறைய 4000 பேர் காணாமற் போய்விட்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அந்த முயற்சியில் ஏறக்குறைய 50,000 சிவிலியன்கள் இறக்க நேரிடுமென்று துணைப்பாதுகாப்பு அமைச்சர் கூறியதாகப் பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டன. அவ்வாறான ஒரு நிலையிலே இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை உருவாக்கப்பட்டது. ஒரினப்படுகொலையைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அது உருவாக்கப்பட்டது. இன்றைய இளைஞர் சமுதாயமும் அவர்களின் மூத்த தலைமுறையினரிற் பலரும் இதனை அறிந்திருக்க முடியாது. ஆயுதக் கலாசாரத்தின் அடக்கமுறையினால் அந்நாட்களில் எவரும் பேசவியலாது; அது சுயமாகச் சிந்திக்கவியலாது மக்கள் தவித்த காலம். அந்தக் காலம் மீண்டும் வராது; தமிழ் மக்கள் மீண்டும் அதற்குள் போகமாட்டார்கள்.

இந்திய-இலங்கை (1987) உடன்படிக்கை மூலம் 1972ஆவது ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பின் பாதகமான அம்சங்கள் நீங்கப் பட்டுள்ளன. இலங்கைத் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளும் வகையில் அந்த மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த உடன்படிக்கையின் மூலமாக தமிழும் ஒரு ஆட்சி மொழி என்று பாராளுமன்றத்திலே சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

வட, கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாற்று வதிவிடம் என்று 1987 ஆண்டு உடன்படிக்கையில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் இரு மாகாணங்களும் அடங்கிய மாகாணசபை உருவாக்கப்பட்டது. தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பது 1987ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையிலே சொல்லப்பட்டனவற்றின் மூலம் நுட்பமான முறையில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதைப் பற்றி மீண்டும் பேசுவது அரசியல் ஞானமற்ற செயலாகும்.

நிலவுரிமை, பொலிஸ் அதிகாரம் உள்ளடங்கலாகப் பல பிரதானமான துறைகளில் 13ஆம் திருத்தத்தின் மூலமாக மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. கச்சேரி நிர்வாகம், சுகாதார-மருத்துவ நிலையங்கள், கல்லூரிகள், மாநகர சபைகள், உள்ளூராட்சி நிர்வாகம் ஆகிய எல்லாம் 13 ஆவது திருத்தத்தின்படி மாகாண சபைகளின் கட்டுப் பாட்டிற்குள் அமைந்தவை. உரியவர்கள் தேர்தல் மூலம் அதிகாரம் பெற்று, அவற்றை இயக்க முன்வராதமையாலும் அவற்றின் செயற்பாடுகளைச் சீர்குலைத்தமையாலும் அரசாங்கம் கபடத்தனமாக மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கிய பல அதிகாரங்களை கட்டங்கட்டமாகவும் சாதூரியமாகவும் அபகரித்துக் கொண்டது.

இந்தக் கேவலமான செயல்களுக்கு 1989ஆம் ஆண்டிலே தெரிவு செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளும் வட, கிழக்கிலுள்ள மாகாண சபையொன்றும் ஆதரவு புரிந்தமை ஒரு மிகவும் சோகமான வரலாறாகும். 13ஆம் திருத்தத்தில் எந்தவொரு மாகாணசபையினையும் தனியாக அரசாங்கம் கலைக்கமுடியாது என்ற நிபந்தனை இடம்பெற்றிருந்தது. அது மாகாண சபைகளுக்குரிய ஒரு காப்பீடாகும். உரிய காரணங்கள் ஏற்படுமிடத்து எல்லா மாகாண சபைகளையும் ஒன்றாகவே அரசாங்கத்தினாற் கலைக்க முடியுமென்று சொல்லப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் ஈரோஸ் தலைமையிலான பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளின் கோமாளித்தன

மான ஆதரவோடு ஜனாதிபதி பிரேமதாஸவின் அரசாங்கம் எந்தவொரு மாகாணசபையினையும் அதன் காலம் முடியமுன்னரே கலைத்துவிடக் கூடிய அதிகாரத்தை சட்டமூலம் பெற்றுக்கொண்டது. அதன் பின்பு ஈரோஸ் குழுவினர் பாராளுமன்றம் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டனர். தமிழரின் அரசியல் தலைமை மீண்டும் எழுச்சி பெறுவதைத் தடுக்கும் நோக்கத்தோடு மட்டுமே அவர்கள் தேர்தலிற் பங்குபற்றினார்களா? என்ற வினா இயல்பாகவே எழுகின்றது.

நிலங்கள் தொடர்பாக மாகாணசபைக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தை திவிநெகும்ச் சட்டமூலம் அரசாங்கம் அபகரித்துவிட்டது. ஒரு மாகாண சபையின் ஆதரவைப் பெற்றமையால் அதனைச் சாதனையாக்க முடிந்தது. இவை எல்லாம் எல்லோரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள். இதனாலே தான் எந்தவொரு தீர்வுத் திட்டம் ஏற்படுமிடத்தும் வழங்கப்படும் அதிகாரங்கள் நிரந்தரமானவையாக, மீள்பெற முடியாதனவாக இருக்க வேண்டும்.

13ஆம் திருத்தச் சட்டத்திலே பலவீனங்கள் உண்டென்பது அரசியல் வாதிகள் பலரும் அறிந்த விடயம். இலங்கை அரசாங்கங்களும் ஒப்புக் கொண்ட விடயம். இதனை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரே முதன்முதலாகவும் ஆணித்தரமாகவும் வலியுறுத்தினார்கள். அதனை ராஜீவ் காந்தியும் ஒப்புக்கொண்டு, அவற்றை நீக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்வதற்கு உடன்பட்டார். அதனால் முழுமையான சுயாட்சி அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கு தீர்மானங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்று விஷயமறிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அந்த ஏற்பாடுகளிற் சம்பந்தப்பட்ட ராஜீவ் காந்தி, ஜனாதிபதி பிரேமதாஸ, அமிர்தலிங்கம் ஆகிய மூவரும் அதன் பின் அதிக காலம் வாமுமுடியவில்லை.

அண்மைக்காலத் தமிழர் வரலாறு ஒரு கறைபடிந்த வரலாறு. அதைப் புரிந்து கொள்ளாதவிடத்து எதுவிதமான விமோசனங்களும் கிடைக்கப் போவதில்லை. அந்தக் கறைகளும் வரலாற்றுப் பதிவுகளிலிருந்தும் நீக்கப்பட முடியாதவை.

பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரிஸ், கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் ஆகியோர் இணைந்து உருவாக்கிய அரசியலமைப்புத் திட்ட வரைவில் 13ஆம் திருத்தச் சட்டமூலத்தில் உள்ள குறைபாடுகளை முற்றாக நீக்கும் அம்சங்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. நிறைவேற்று அதிகாரம் ஆளுநரிட

மிருந்து மாகாணசபைக்கும் அதன் முதலமைச்சருக்கும் மாற்றப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தது. அதிகாரங்கள் தொடர்பாக 13ஆவது திருத்தத்தில் நிரல்படுத்தப்பட்டிருந்த பொதுப்பட்டியலில் அடங்கிய விவகாரங்கள் தொடர்பான அதிகாரங்களும் மாகாண சபைகளுக்கே வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

மேலும் சில முக்கியமான விடயங்கள் அதில் அடங்கியிருந்தன. இலங்கை பிராந்தியங்கள் இணைந்த ஒன்றியமான, பிளவுபடாத நாடு என்றும் சொல்லப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் இறைமை அதிகாரம் ஜனாதிபதி, பாராளுமன்றம், பிராந்திய சபைகள் என்ற அடிப்படையிலே பகிரப்பட்டிருக்கும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்த வரைவு மேதாவிலாசமான சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். உத்தேசமான பிராந்தியங்களின் அதிகாரங்களும் இந்திய மாநிலங்களுக்கு உரியவற்றைக் காட்டிலும் சில அம்சங்களில் மேலானவை. அதில் அடங்கிய அம்சங்களும் தமிழ் பேசும் மக்களின் அபிலாஷைகளைப் பெருமளிவிற்கு நிறைவு செய்யக்கூடியனவாகவும் இருந்தன.

இப்பொழுது பேச்சுவார்த்தைகளில் அந்த திட்டத்தினையே இலக்காகக் கொண்டு நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்க வேண்டும். ஆனால் இப்பொழுது தமிழர் சமுதாயம் மிகவும் பலவீனமான நிலையில் உள்ளது என்பதையும் தமிழ்த் தரப்பினர் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். தனியாரும் ஊடகங்களும் அவற்றிலே பத்தி எழுதுவோரும் நிதானமும் பொறுமையும் கடைப்பிடிப்பது காலத்தின் கட்டாயமாகும். சமூகத்தின் நலனும் வாழ்வாதாரங்களுக்கும் அடிப்படையான உரிமைகளும் எல்லாவற்றிலும் மேலானவை என்ற சிந்தனையோடு செயற்பட வேண்டிய காலம் வந்துள்ளது.

பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் அடையப்படும் தீர்வு இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கையினைக் கவசமாகக் கொள்ளவேண்டும். தமிழர் தரப்பு அதை ஓரங்கட்ட முற்பட்டால் அது கடற்பிரயாணத்திலே தாம் செல்லும் ஓடத்தை உடைப்பது போலாகிவிடும். எல்லாப் போராளிக் குழுவினரது தலைவர்களினதும் அரசியல் தலைவர்களினதும் கையெழுத்து மூலமான ஒப்புதல்களைப் பெற்ற பின்பே இந்திய அரசாங்கம் உடன்படிக்கையினை ஏற்படுத்தி, அதில் இந்திய அரசாங்கத்தின் சார்பில் இந்தியப் பிரதமர் கையெழுத்திட்டார். அதுவும் இலங்கைத் தமிழரின் சார்பிலேயே அவர் கையெழுத்திட்டார். எனவே, அதில் அடங்கிய நிபந்தனைகளை

நிறைவேற்றும் பொறுப்பு இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் உண்டு. அவர்களோடு பகை உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்வதையும் போர் புரிவதையும் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய கடப்பாடு எம்மவர்களுக்கு உண்டு.

மாகாணச் சபைகளைப் பற்றிய 13ஆவது திருத்தச் சட்டம் அரசியலமைப்பில் ஓரம்சமாக உள்ளது. தென்னிலங்கையிலுள்ள தீவிர இனவாதிகள் மாகாண சபை முறையினை ஒழிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வருகின்றனர். தமிழர்களுக்கு அதன் மூலம் அதிகாரம் வழங்குமிடத்து நாடு பிளவுபடும் என்ற மிகவுந்தவறான கருத்துரைகளைப் பரப்பி வருகின்றனர். சர்வதேச ஆலோசனைகளையும் அழுத்தங்களையும் தாண்டி அவர்களின் நோக்கங்கள் நிறைவேறுமானால் தமிழர் கதி என்னவாகும்? மாகாண சபைகளில் தமக்கு அக்கறையில்லை என்று பகிரங்கமாகவே சொல்லி வரும் எம்மவர்களும் அவர்களின் முகவர்கள் போலவே இயங்குகிறார்கள் எனச் சிலர் சிந்திக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். மாகாண சபைகள் இல்லாதவிடத்து சயநிர்ண உரிமையினை அடைவது இயலாக்காரியமாகிவிடும். 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றாத விடத்து புதிய அரசியலமைப்பின் வரைவு பற்றி எதனையும் பின்பு பேசவியலாது. மாகாண சபையினைத் தளமாகக் கொண்டே அடுத்த நகர்வுகளுக்குச் செல்ல முடியும்.

மாகாணசபை நிருவாகஞ் செய்வதற்குரிய சாதனம், அரசியற் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதற்குரிய இடமன்று. முதலமைச்சர் பதவி, அமைச்சர் பதவி, தவிசாளர் பதவி என்பவற்றை மட்டும் பெற்றுக் கொள்வதற்கான இடமுமன்று. அவற்றுக்குத் தகுதியானவர்கள் யார் என்பதை மக்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். அதற்குரிய சட்ட வரையறைக்குள் என்னத்தைச் செய்யமுடியும் என்பதை முன்கூட்டி தீர்மானிக்க வேண்டும். நிபுணர்களின் ஆலோசனைப்படியே அதனைச் செய்யலாம். பல்கலைக்கழகங்களிலுள்ள விவசாய பீடங்கள், விஞ்ஞான பீடங்கள் என்பவற்றில் ஆர்வமும் நிபுணத்துவமும் கொண்ட பலர் உள்ளனர். நில வளங்களையும் கடல்வளங்களையும் சேவை நிபுணத்து வங்களையும் சிறந்த முறையிலே பயன்படுத்துமிடத்து மிகுந்தளவில் முன்னேற்றம் அடையலாம். இதுவரை மாகாண சபைகளில் அதிகாரம் பெற்றவர்கள் இவ்விதமாக எதனையும் சிந்திக்கவில்லை. அபிவிருத்தி, பொருளாதார உற்பத்தி, சமூக சேவைகள் முதலானவற்றைப் பற்றிய

திட்டங்களை உள்ளடக்கியதான தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களை போட்டியிடும் தரப்பினர் முன்வைக்க வேண்டும். அல்லாவிடின் அவர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கான நியாயமில்லை. அவற்றைப் பற்றி யார் சிந்திக்கிறார்கள்?

போர்க்காலத்து அடக்கமுறைகளாலும் கட்டுப்பாடுகளினாலும் பிரசாரங்களினாலும் ஏற்பட்ட மாசுகளைக் களைந்து சுதந்திரமாகவும் அறிவியல் பூர்வமாகவும் சிந்திக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. இந்த வாய்ப்புகளை யார் பயன்படுத்துவார்கள்?

எமது சமுதாயம் பரத கண்டத்திலுள்ள புராதன சமுதாயங்களில் ஒன்று. இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாறும் பண்பாடும் உற்பத்தியும் அந்தக் கண்டத்திலுள்ளவர்களோடு பின்னிப் பிணைந்தவை. அதனால் அந்தக் கண்டத்தில் வாழும் மக்களின் இருப்புக்கும் பாதுகாப்புக்கும் பாதகமான செயல்களைத் தவிர்த்துக் கொள்வதும் எமது பொறுப்புத் தலையான கடமையும் ஆகும். அதுவே வரலாற்று நியதியுமாகும்.

II

எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம்

எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்தின் வாழ்க்கை வரலாறும் அரசியல் நெறியும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்காலப் பகுதியில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகளையும் மாற்றங்களையும் பின்னணியாகக் கொண்டவை. எனவே அவரைப் பற்றிய இந்தக் கட்டுரையில், அந்தப் பின்னணியைச் சுருக்கமாக விளக்குவது அவசியமாகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலைபெற்ற காலத்தில் இலங்கைத் தமிழருக்கு வரலாற்றுணர்வுகள் இருக்கவில்லை. வரலாற்றைக் கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்

கழகத்திலும் படித்தவர்கள் பலர். அவர்கள் படித்த வரலாறுகள் ஜரோப்பா, பிரித்தானியா என்பன பற்றியவை. இலங்கை வரலாற்றிலே தமிழரைப் பற்றி விரிவாக எதுவும் இல்லை. மகாவம்சத்தின் ஒரு சுருக்க வரலாறு போலவே இலங்கை வரலாறு பற்றிய நூல்கள் அமைந்தன. கல்லூரி உயர்தரப் பத்திரப் பரீட்சை வகுப்புகளில் நாங்கள் (1956/57) கற்ற பாடநூல் ஹொரேஸ் பெரேரா, இரத்தினசபாபதி என்போரை இணையாசிரியராகக் கொண்ட நூல். அதில் முதலாவது அத்தியாயம் ஆரியர் குடியேற்றம் பற்றியது. எங்கள் போதனாசிரியர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. பொதுக்கலைப் பட்டதாரி. அவர் கற்ற மூன்று பாடங்களில் ஒன்று வரலாறு. ஆங்கிலத்தில் மிக்க தேர்ச்சியுடையவர் என்பதால் Times of Ceylon பத்திரிகையில் சில காலம் ஆசிரியர் குழுவிற்கு பணியாற்றியவர். அத்தோடு அவர் அங்கிலிக்கன் திருச்சபையைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர். அவருடைய வாழ்க்கைப் பின்னணி அவருடைய சிந்தனைப் போக்கிற்

பெரும் செல்வாக்கை ஏற்படுத்திவிட்டது. இலங்கையில் ஆரியர் தான் முதன் முதலாகக் குடியேறியவர்கள் என்று தான் கற்றவற்றை கிளி போல, ஆனால் மேலும் வற்புறுத்திச் சொல்லுவார். அவர் ஒருநாள் சொன்னார் ஒருவேளை சமஷ்டிக் கட்சிக்காரர் திராவிடர் தான் இலங்கையில் முதன் முதலாகக் குடியேறினார்கள் என்று சொல்லக்கூடும். ஆனால் அது தவறானது.”

அவருடைய கூற்றுக்களும் வழி நடத்தலும் தவறானவை என்பதை நாம் காலப்போக்கில் உணர்ந்து கொண்டோம். அக்காலத்துக் கற்றவர்களின் மனோபாவத்தின் அறிகுறியாகக் கொள்ளக்கூடியதான எமது அனுபவத்தை இங்கு பதிவு செய்யவேண்டியது அவசியமாகின்றது. 'ஆரியர் குடியேற்றம்' பற்றிய கதை 20ஆம் நூற்றாண்டிலே கற்றோர் குழாத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட புனைகதை என்பதை ஆய்வாளர் எல்லோரும் இப்போது ஒப்புக் கொள்வர். அதே போல திராவிடர்தான் இலங்கையில் முதன்முதலாகக் குடியேறியவர்கள் என்று சமஷ்டிக் கட்சிக்காரர் ஒருபொழுதும் கூறவில்லை. இலங்கையில் வாழும் சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் முதலில் குடியேறியவரின் சந்ததியினர் என்ற விவாதம் எமது பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில் பொருத்தமற்றது என்பதே பெரியார் செல்வநாயகத்தின் கருத்தாகும். 'நித்திரை கொள்பவனை எழுப்பலாம், ஆனால் நித்திரை கொள்வது போலப் பாசாங்கு செய்பவனை எழுப்பவியலாது' என்ற முதுமொழி உண்டு. எம்மிடையில் இரு சாராரும் உள்ளனர். இரண்டாம் பிரிவில் உள்ளவர்கள் சிலராயினும் அவர்களால் ஏற்படும் பிரச்சினை பெரிது.

முற்காலங்களில் ஆற்றல் மிக்க மன்னர்களும் வன்னியரும் தமிழர்களை ஆட்சி புரிந்தனர். ஆனால் அவர்களைப் பற்றிய அறிவு சூனியமாகி விட்டது. எங்கள் இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் வரலாறு பற்றிய ஒரு தெளிவான ஆதார பூர்வமான மரபொன்று இல்லாதமை அதற்கான காரணமாகலாம். சங்கிலி மன்னனைப் பற்றிய நினைவே மக்கள் மனதில் இடம்பெற்றது. சங்கிலி என்ற பெயர் கொண்ட மன்னர் இருவர் இருந்தனர். அவ்வாறு இருந்தும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆசிரியர், அவர்கள் இருவரையும் ஒருவராகக் கருதினார். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய சங்கிலியன் நாடகம் என்னும் நூல் தமிழரின் இராச்சியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போராடித் தோல்வியுற்ற மன்னன் ஒருவனைக்

கதாநாயகனாகக் கொண்ட நூல். பண்டாரவன்னியன் நாடகம் என்பதும் இதைப் போன்றது. ஆனால் அது காலத்தாற் பிற்பட்டது. திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு தேசம் ஆகியவற்றிலும் 2000 ஆண்டுகளுக்கு மேலான வரலாறுடைய, தமிழர் வசமான, சுயாட்சி பெற்ற சிறு இராச்சியப் பிரிவுகள் இருந்தன. அங்கு அதிகாரஞ் செலுத்திய மன்னர்கள் சிலரின் பெயர்ப் பட்டியல்களும் உள்ளன. ஆனால் அவற்றைச் சிலர் மட்டுமே அறிந்துள்ளனர். அவர்களிலும் அவற்றைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ளும் திறனுடையோரைக் காண்பது அரிது. நடந்து முடிந்த, பழங்கால வரலாற்றை ஏன் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும் என வாசகர்களிற் சிலர் கருதலாம். ஆனால், அரசியற் சிந்தனையாளருக்கு வரலாறு பற்றிய புரிந்துணர்வு அவசியமானது என்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது. உலகளாவிய நோக்கிலே பார்க்குமிடத்து பிளேஹ்ரோ, அரிஸ்தோத்தல், மக்கியாவெலி, ஹூஸோ முதலான முன்னணிச் சிந்தனையாளரின் கருத்துக்கள் வரலாற்றறி வினையும் வரலாற்று அனுபவங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதை அறியலாம்.

நவீன கால இலங்கைத் தமிழ்த் தலைவர்களில் பெரியவர் மட்டுமே அரசியற் சிந்தனையாளர்.

ஒரே குடும்பத்தவரின் ஏகபோகமாகிவிட்ட தலைமைப் பதவி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முதலாக ஆற்றல் மிக்க தலைவர்கள் தமிழரிடையே தோன்றியுள்ளனர். அவர்களைச் சிறுமைப்படுத்துவதோ குறைகூறுவதோ இக்கட்டுரையின் நோக்கமன்று. ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாக இலங்கைத் தமிழரின் தலைமைத்துவம் ஒரு குடும்பத் தவர் வசமாக இருந்தது. அவர்கள் குமாரசுவாமி முதலியாரின் குடும்பத்தவர். அவர்களில் இரண்டாவது தலைமுறையில் வந்தவர் கு.முத்துக்குமாரசுவாமி. ஆங்கிலத்திலே தலை சிறந்த பேச்சாளர் சட்டவல்லுநர் பன்மொழிப் பண்டிதன்.

சேர். பொன். அருணாசலம்

இந்து நாகரிகத்தின் மேன்மையான தத்துவங்களை அதிகாரப்பூர்வமாக விளக்குவதில் வல்லவர்.

கொழும்பில் அமைந்திருக்கும் அருங்காட்சியகம் சட்டசபை மூலம் அவர் மேற்கொண்ட முயற்சியால் உருவாகியது. இன்று அங்கு தொழில் புரிவோர் பல நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளனர். ஆயினும், அவர்களிடையே தமிழரோ இஸ்லாமியரோ எவருமில்லை என்பது ஓர் அதிசயமே.

ஓரே குடும்பத்தின் மூன்றாவது தலைமுறையானவர்கள் சகோதரர்களான குமாரசுவாமி முதலியார், இராமநாதன், அருணாசலம் ஆகியோர். அவர்கள் திறமையாலும், சேவையாலும் முதன்மை பெற்றவர்கள். இலங்கையின் முன்னேற்றங் கருதி அரும்பணி புரிந்தவர்கள். ஆயினும் அரசியல் வாழ்க்கையின் இறுதிக்கட்டத்தில் இன உறவுகள் தொடர்பாக விரக்கியடைந்தவர்கள். இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸின் ஸ்தாபகரான அருணாசலம் கருத்து வேற்றுமை காரணமாக அந்நிறுவனத்திலிருந்தும் வெளியேறித் தமிழர் நலன்களைக் காப்பதன் பொருட்டு தமிழர் மகாசபை என்ற அமைப்பை உருவாக்க வேண்டிய நிலையினை அடைந்தார். அவரே தமிழர்களின் அரசியல் உரிமை தொடர்பாக 'ஈழம்' என்ற சொல்லை முதன் முதலாகப் பயன்படுத்தியவர்.

பொன்னம்பலம் இராமநாதன்

“டொனமூர் அரசியல் யாப்பினை ஒப்புக் கொள்ளுமிடத்து தமிழருக்கு இனிமேல் இங்கு இடமில்லை” என்று இராமநாதன் சொன்னார். அது ஒரு முதிர்ச்சியான அரசியல் ஞானியின் குறிப்பு என்பதைப் பிற்காலத்து நிகழ்ச்சிகள் நிரூபித்து விட்டன. நெடுங்காலம் அரசியலிற் செல்வாக்குச் செலுத்திய இராம நாதனின் சாதனைகளால் அவர் மீது தமிழரும் நாட்டிலுள்ள பிற சமூகத்தினரும் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தனர்.

சேர். பொன். இராமநாதன்

அவருடைய சமூக, சமய, கல்விப் பணிகள் நவீன கால இலங்கை வரலாற்றில் இணையில்லாதவை. சன்னாகத்திலுள்ள இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி, திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, கொழும்பிலுள்ள பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் ஆலயம் என்பன அவரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டவை. அவரது சொந்தச் செலவில் நிர்மாணிக்கப்பட்டவை. அவரது காலத்தில் வேறெவரும் இலங்கையில் இவ்வாறான பணிகளைச் செய்யவில்லை. 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு' என்பது திருவள்ளுவரின் வாசகம். பரமேஸ்வராக் கல்லூரியை மூலாதார மாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகத்திலே, கலைப்பீட ஆசிரியர்களின் பொதுவறையிலே ஆண்களும் பெண்களுமாகக் கூடியிருந்து இராமநாதனைப் பற்றிச் சற்று கேலியாகக் பேசுவதைக் கண்ட அனுபவம் எமக்கு உண்டு. எல்லோரும் விமர்சனத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆயினும் ஏதாவது பொதுப் பணிக்கு ரூபா.1000 தன்னும் தங்கள் சீவிய காலத்திலே வழங்காதவர்கள் இவ்வாறு நடந்துகொள்வது எமது சமூகம் எவ்வளவிற்குச் சீர்கெட்டுவிட்டது என்பதற்கு நல்லதோர் அறிகுறியாகும்.

யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸ்

20ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம், மூன்றாம் தசாப்தங்களிலே தமிழரிடையில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்திய, அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்ட இளைஞர்கள் இராமநாதன் போன்றவர்களைப் பழமை வாதிகள் என்று நோக்கினார்கள். அதில் ஓரளவு உண்மையுமுண்டு. தலைமுறைகளின் இடைவெளி விசாலமாகிவிட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டிற் பிறந்தவர்கள் பிரித்தானிய முடியாட்சிக்கு விசுவாசமானவர்கள். ஆயினும் தேசாதிபதிகளின் தவறுகளையும் காலனித்துவ அரசாங்கத்தின் சீர்கேடுகளையும் எவ்வித அச்சமுமின்றித் துணிவோடு விமர்சிக்கும் பண்பு அவர்களிடம் காணப்பட்டது. இராமநாதன் எழுதிய Riots and Martial Law in Ceylon என்ற நூல் அதற்கொரு உதாரணமாகும். அது தேவையான புள்ளி விவரங்களையும் ஆழமான நியாய பூர்வமான சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்கிய நூலாகும். அதற்கு நிகரான வேறொரு நூல் இலங்கையில் இதுவரை வெளிவரவில்லை என்றே கூறலாம்.

ஹன்டி பேரின்பநாயகம்

குமாரசுவாமி முதலியார் குடும்பத்தவரின் நான்காவது தலைமுறையினைப் பற்றிச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவதற்கு ஒன்று மில்லை. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அதிக சிரமமின்றி அவர்களை வடஇலங்கைத் தமிழரின் தலைமைப் பதவியிலிருந்து ஒதுக்கிவிட்டார். அவரைப் பற்றிப் பேசுவதற்கிடையில் ஹன்டி பேரின்பநாயகம் ஆற்றிய பணிகளைச் சொல்லவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தவருக்குப் பெருமை தேடியவர்களில் முதன்மையானோர். ஆசிரிய சமூகத்தவர். யாழ்ப்பாணத்தின் சிறப்புகள் பற்றிச் சுவாமி விபுலாநந்தர்

ஹன்டி பேரின்பநாயகம்

பாடிய பாடல் உண்டு. அதில் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்லுகின்றார். அத்தகைய ஆசிரியர் சமூகத்திற்கு அணிகலனாக விளங்கியவர் பேரின்பநாயகம். ஆங்கிலம், இலத்தீன் ஆகிய பாடங்களைப் போதிப்பதில் அவருக்கிணையானவர் எவருமில்லை. தலைசிறந்த பேச்சாளர். ஆங்கிலப் பேச்சில் அவருடைய தொனி தனித்துவமானது ஆணித்தரமானது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் மகாத்மா காந்தியின் தலைமையிற் பெரிதும் முனைப்புப் பெற்றது. அவர் அரசியலிலே புதுமையான சிந்தனைகளையும் வழிமுறைகளையும் உருவாக்கினார். அஹிம்சை, ஒத்துழையாமை என்பன அவரின் கருவிகள். தொழிலைத் துறந்து, ஆடம்பரமான வாழ்க்கையினைக் கைவிட்டு, சாதாரணமான இந்தியர்களின் உடையை அணிந்து உலகினை வியப்பில் ஆழ்த்தினார். இங்கிலாந்தின் அங்கிலிக்கன் திருச்சபை முதல்வர் காந்தியை யேசுநாதரின் மறு அவதாரம் என்றார். காந்தி இறந்ததைக் கேட்ட முதன்மை விஞ்ஞானியாகிய அல்பேர்ட் ஜன்ஸ்ஹீன் மேல்வருமாறு கூறினார்:-

“மேல்வரும் நூற்றாண்டுகள் பலவற்றில் இவ்வாறான ஒரு மனிதரின் காலடிகள் பூமாதாவியின் மேற் பதிந்திருந்தன என்று எண்ணி எண்ணி மனிதகுலம் வியப்பில் ஆழ்ந்திருக்கும்.”

இயல்பாக இந்திய தேசத்தின் மீது அபிமான உணர்வுகொண்ட இலங்கைத் தமிழர், மகாத்மா காந்தியின் தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் செயற்பாடுகளில் மிகுந்த கவனஞ் செலுத்தினார்கள். ஹன்டி பேரின்பநாயகம் உருவாக்கிய இளைஞர் காங்கிரஸ் அந்த மனோபாவத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இயக்கமாகியது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பூரண சுவாராஜ்யம் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தது. யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸும் அதே கொள்கையைப் பின்பற்றியது. எனவே, கணிசமான அளவிற்குச் சுயாட்சி வழங்கிய டொனமூர் திட்டத்தை நிராகரிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்கள். கற்றவர்கள் மத்தியில் குறிப்பாக இளைஞரிடையில் காங்கிரஸின் செல்வாக்கு மேலோங்கி இருந்தது.

டொனமூர் அரசியலமைப்பு

முழுமையான சுதந்திரத்தை வழங்காமையால் அதன்கீழ் நடைபெற்ற முதலாவது தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸ் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்தது. அது அந்த முயற்சியில் முழுமையான வெற்றியும் கண்டது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலும் வவுனியாவிலும் தேர்தலில் ஒருவரும் போட்டியிடவில்லை. வவுனியாவிலே போட்டியிட ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் விரும்பினார். அக்காலம் அவரது இளமைக்காலம். இங்கிலாந்திலே தனது மேற்படிப்பினை முடித்து, வழக்கறிஞர் பட்டத்தோடு நாடு திரும்பியிருந்தவர். அவரிடம் தானும் நண்பர்கள் சிலரும் சென்று தேர்தலில் வேட்புமனுவைக் கொடுக்க வேண்டாமென்று வற்புறுத்தினார்கள் எனவும் அதற்குப் பொன்னம்பலம் இணங்கிவிட்டார் எனவும் வண.சபாபதி குலேந்திரன் எமக்கு ஒரு முறை சொன்னார்.

தென்னிலங்கையிலும் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்பார்களென்று இளைஞர் காங்கிரஸ்காரர் நம்பினார்கள். ஆனால் அப்படியொன்றும் அங்கு நடைபெறவில்லை. இடதுசாரிகளும் தேர்தலிற் போட்டியிட்டனர். பகிஷ்கரிப்பின் விளைவாகப் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அரசாங்க சபையில் வடமாகாணப் பிரதிநிதிகள் இடம்பெறவில்லை. அதனால் டி.எஸ்.சேனநாயக்கவும் டி.பி.ஜெயத்திலகவும் தனிச்சிங்கள அமைச்சரவையினை இலகுவாக

உருவாக்கினார்கள். அது டொனமூர் ஆணைக் குழுவினரின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு எதிர்மாறான விளைவாகும்.

தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பு மிகவும் பாதகமானது என்பதை இலங்கைத் தமிழர் அனுபவத்தால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. வாக்குரிமை என்பது அடிப்படை மனித உரிமை; அது பயன்படுத்துவதற்குரியது. தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்பதனால் கற்பனை பண்ணமுடியாத கேடு ஏற்படும். 2005ஆம் ஆண்டில் தேர்தலைத் தமிழர் பகிஷ்கரித்தனர். அதனை அவர்கள் விரும்பிச் செய்யவில்லை. வாக்களிப்பு வலுக்கட்டாயமாகத் தடுக்கப்பட்டது. அதன் விளைவுகள் உலகம் அறிந்தவை. அதனால் அவற்றை இங்கு விபரிக்கத் தேவையில்லை.

பின் நோக்கிப் பார்க்குமிடத்து இளைஞர் காங்கிரஸின் பகிஷ்கரிப்புக் கொள்கை ஓர் இமாலயத் தவறாகத் தோன்றும். டொனமூர் திட்டத்திற் சில முற்போக்கான அம்சங்கள் இருந்தன. அதன் மூலம் இலங்கைக்குக் கணிசமான அளவிற்குச் சுயாட்சி கிடைத்தது. அரசாங்க சபையின் அங்கத் தவர் எல்லோரும் இணைந்து நிர்வாக அதிகாரத்திற் பங்கு கொள்ளும் வாய்ப்பு அதனால் கிடைத்தது. பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்த சமூகத்திற்கு குடியரிமையும் வாக்குரிமையும் கிடைத்தன. மாகாண சபைகளை அமைத்து அதிகாரங்களைப் பகிர்வு செய்யலாம் என்று டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் பரிந்துரை செய்தனர். இலங்கைத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் அது செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாயிற்று.

கண்டிச்சிங்களவரின் பிரதிநிதிகள் டொனமூர் ஆணைக் குழுவினர் முன் சாட்சியம் அளிக்கையில் மூன்று மாநிலங்களைக் கொண்ட ஒரு சமஷ்டி அரசியலமைப்பே இலங்கைக்குத் தேவை என்று விண்ணப்பம் செய்தனர். கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர், மலைநாட்டுச் சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர் ஆகியோருக்கெனக் குடித்தொகை அடிப்படையில் மாநிலங்களை வரையறை செய்தல் வேண்டும் என்பதே அவர்களின் வேண்டுகோள். இதன் தாரதம்மியங்களை உணர்ந்து தமிழர் கண்டிச் சிங்களவருடன் இணைந்திருப்பின் இலங்கை வரலாறு வேறு விதமான போக்கிலே சென்றிருக்கும். முற்போக்கு நோக்கமுடைய ஒரு இடதுசாரி அரசு அமைய வழிவகுத்திருக்கும். கை நழுவிப்போன வாய்ப்புகள் பலவாகும். அது ஒரு தொடர் கதையாகும்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தின் அபாரமான திறமைகள்

20ஆம் நூற்றாண்டின் 3ஆவது தசாப்தத்திலே கிடைத்த வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பழைய தலைமுறையினரும் புதிய தலைமுறையினரும் தவறிவிட்டனர். அதனால் அவர்கள் அரசியலிருந்தும் ஒதுங்கிவிட நேர்ந்தது. அந்த நிலை பொன்னம்பலத்திற்கு வாய்ப்பாகியது. அவர் ஆங்கில மொழியிற் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதில் உன்னதமான ஆற்றல் கொண்டவர். அந்த வகையிலே, அந்நாட்களிலே கொல்வின் ஆர்.டி சில்வா மட்டுமே அவருக்கு நிகரானவர். யாழ்ப்பாணக்

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம்

கல்லூரியின் முதுபெரும் ஆசிரியரான ஜே.வி.செல்லையா முதலான இளைஞர் காங்கிரஸ்காரரும் பொன்னம்பலத்தினாற் கவரப்பட்டு அவரின் சென்றனர்.

பழைய தலைமுறையினரைப் போல, விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையிலே தான் சிறுபான்மை இனங்கள் அனைத்தினதும் நலன்களைக் காப்பாற்றலாம் என்று பொன்னம்பலம் கருதினார். 50:50 என்ற கோஷம் கிளம்பியது. இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் மோதாவும் அவரோடு அணி சேர்ந்தார். முஸ்லிம் தலைவர்கள் சிலரும் அவருக்குப் பக்கபலமானார்கள்.

அந்நாட்களில் இந்தியாவில் நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் அமைப்பினை முன்மாதிரியாகக் கொண்டே தமது கோரிக்கையினை உருவாக்கினார். இந்திய மத்திய அரசாங்கத்துக்குச் சமபல அடிப்படையிற் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இந்திய துணைக்கண்டத்தின் குடித்தொகையில் 75வீதம் இந்துக்களாவர். ஆனால் பிரதிநிதிகள் சபையில் 42வீதம் இந்துக்கள் மட்டுமே தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். எனினும் பிரித்தானியர் வெவ்வேறான கொள்கைகளை வெவ்வேறு நாடுகளிற் பின்பற்றினர். இலங்கையில் டொனமூர் ஆணைக் குழுவினரால் நிராகரிக்கப்பட்ட இன அடிப்படையிலான பிரதி

நிதித்துவ முறையினைப் புதிய ஆணைக்குழுவினர் மீளமைப்பது அசாத்தியமானது. ஒரு தலைவருக்கு வேண்டிய எல்லாத் தகைமைகளையும் பெற்றிருந்த பொழுதிலும் நடைமுறைச் சாத்தியமானதும் நியாய பூர்வமானதும் பிரித்தானியராற் பரிசீலனை செய்யக்கூடியதுமான ஒரு திட்டத்தை முன்வைக்காதமை ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் பலவீனமாகும். முன்னைய தேர்தற் பகிஷ்கரிப்பினைக் கொண்டு சமபல பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கை நிறைவேற்ற முடியாத ஒரு கோஷமாகி முடிந்துவிட்டது. அதனை சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் நிராகரித்ததும் ஒரு மாற்றுத் திட்டமொன்றை பொன்னம்பலம் தலைமையிலான தமிழ்க் காங்கிரஸ்காரர்களினால் உருவாக்கமுடியவில்லை.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் தலைமையில் இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்கள் அரசியல் நல உரிமைகள் பற்றிய காப்பீடுகள் எதனையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவரின் ஆற்றல்களில் இலங்கைத் தமிழர் அமோகமான அபிமானம் கொண்டிருந்ததால் 50:50 என்ற கோரிக்கையானது நிராகரிக்கப் பட்டிருப்பினும் அவரது தலைமையிலான அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் சார்பிலே, 1947ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலிற் போட்டியிட்டவர்களில் அநேகமானோர் வெற்றி பெற்றனர். ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் (யாழ்ப்பாணம்), எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் (காங்கேசந்துறை), கு.வன்னியசிங்கம் (கோப்பாய்), கே.கனகரத்தினம் (வட்டுக்கோட்டை), இராமலிங்கம் (பருத்தித்துறை), வி.குமாரசுவாமி (சாவகச்சேரி), கே.சிவபாலன் (திருகோணமலை) என்போர் அதிகப்படியான பெரும்பான்மை வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றனர்.

இந்தத் தேர்தலின் விளைவாக ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தமிழரின் தலைமைத்துவத்தைப் பெற்றிருந்த குமாரசுவாமி முதலியாரின் பரம்பரையினரின் அரசியற் பிரசன்னம் ஒழிந்து விட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பிலே போட்டியிட்ட அமைச்சராகவிருந்த அருணாசலம் மகாதேவா யாழ்ப்பாணம் தொகுதியில் தோல்வியடைந்தார். ஐக்கியதேசியக் கட்சி வேட்பாளர்கள் எல்லோரும் தோல்வியடைந்தனர்.

இந்நிலையிலே, சோல்பரி அரசியல் அமைப்பினை தமிழர் நிராகரித்து விட்டனர் என்ற தோரணையில் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் பிரித்தானியா விலுள்ள குடியேற்ற நாட்டு அமைச்சருக்கு 1947 செப்டெம்பர் 20ஆம்

திகதி தந்தி ஒன்றை அனுப்பினார். அதில் மேல்வரும் வசனங்கள் அடங்கியிருந்தன:

“இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை நிராகரித்து விட்டார்கள் என்பது தெளிவு. இலங்கையிலுள்ள சமூகங்கள் எல்லா வற்றுக்கும் சம உரிமையளிக்கும் சுதந்திர அரசியற்றிட்டமொன்றை அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கோருகிறது. இலங்கை மக்கள் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அரசியல் திட்டத்தை வகுப்பதற்கு அரசியல் நிர்ணயசபை ஒன்று வேண்டும்.

“இப்பொழுது இருப்பதைப் போன்ற சட்டசபை, மந்திரி சபையுடன் கூடிய ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்தைத் தமிழர் ஒருபொழுதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். தகுந்த மாற்றுமுறை இல்லாதபடியால் நாங்கள் தமிழ் மக்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை கோருகிறோம்.”

இதனால் டி.எஸ். சேனநாயக்க கொதிப்படைந்தார். ஆயினும், அவர் அரசியல் தந்திரத்தில் பெரும்புலி என்பதைப் பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் நிரூபித்துவிட்டன. இந்திய வம்சாவளியினருக்கு டொனமூர் திட்டத்தின் மூலம் குடியரிமை, வாக்குரிமை என்பன கிடைத்தமையினை இடதுசாரிகள் தவிர்ந்த தென்னிலங்கைத் தலைவர்கள் மிகவும் வன்மையாக எதிர்த்தனர். பிரித்தானியர் நாட்டை விட்டுப்போன பின் சரிபார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தின் தலைமையிலான தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியை பலவீனப் படுத்துவதற்கு தமிழர் இருவர் டி.எஸ். சேனநாயக்கா விற்குத் துணைபோனார்கள். அவர்கள் செல்லப்பா சுந்தரலிங்கம் (வவுனியா), சி.சிற்றம்பலம் (மன்னார்) ஆகியோர். இருவரும் சுயேச்சை வேட்பாளர் களாகத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றவர்கள். தேர்தலில் சிற்றம்பலம் தமிழ்க்காங்கிரஸின் ஆதரவு பெற்றவர். இருவரும் அமைச்சர் பதவிகளைப் பெற்றனர். இந்தக் கதை ஒரு தொடர் கதை. தமிழரின் அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிக்கும் பெரும்பான்மை பிரதிநிதிகளை ஓரங்கட்டுவதற்கு அல்பிரட் துரையப்பா, செல்லையா குமாரசூரியர் போன்றவர்களை முன்னிலைப் படுத்திய ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் (1970-1977) இவ்விதமாகவே பெரும்பான்மையான மக்கள் பிரதிநிதிகளையும் அவர்களின் கோரிக்கைகளையும் ஓரங்கட்டியது. இந்த நாடகம் இலங்கையின் ஜனநாயக தர்மத்தின் இலட்சணமாகும்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் இலண்டனுக்குச் சென்றிருந்த சமயத்திலே தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சியை பிளவுபடுத்துவதற்கு ஒரு திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. ஆயினும், அத்திட்டம் பலிக்கவில்லை. தமிழ்க்காங்கிரஸின் உப தலைவராக விளங்கிய எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்தினிடம் விஜயரத்தின என்பவர் மூலம் டி.எஸ். சேனநாயக ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அதிலே அரசாங்கம் அமைப்பதற்கு உதவுமாறு கேட்டிருந்தார். அந்த வலையில் செல்வநாயகம் அகப்படவில்லை. அவரும் அவரது நெருங்கிய சகாக்களும் தங்கள் தலைவருக்கும் கட்சிக்கும் விசுவாசமாகவிருந்தனர். இந்த முயற்சி தோல்வியடைந்த பின்பே சுந்தரலிங்கம், சிற்றம்பலம் ஆகியோரை டி.எஸ்.சேனநாயக தன்பக்கம் சேர்த்துவிட்டார். அவர்கள் இருவரும் புரிந்த தவறு இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றில் ஒரு மகத்தான தவறாகும்.

பிரஜாவுரிமைச் சட்டம்

1947ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் செளமியமூர்த்தி தொண்டமான் உட்பட ஏழு பேர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். 1952இல் இந்த எண்ணிக்கை சூனியமாகியது. பிரஜாவுரிமைச்சட்டம் தொடர்பான எமது தலைமுறை யினையும் அதற்கு முந்திய தலைமுறையினையும் சேர்ந்த பலர் தவறான கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தனர். சி.சுந்தரலிங்கம் அதன் காரணமாகவே அமைச்சர் பதவி யிலிருந்து விலகினார் என்பது ஒன்று. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அதற்குச் சாதகமாகவே வாக்களித்தார் என்பது மற்றொன்று. இவை இரண்டும் தவறானவை. செ.சுந்தரலிங்கம், சி.சிற்றம்பலம் ஆகிய இருவருமே அந்த மசோதாவிற்கு சாதகமாக வாக்களித்தனர்.

சி.சுந்தரலிங்கம்

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் தலைமையிலான ஏழு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அதை வன்மையாகக் கண்டித்தனர்.

பிரஜாவுமை பற்றிய அரசாங்கத்தின் மசோதாவை எதிர்த்து இலங்கை - இந்தியக் காங்கிரஸ், தமிழ்க்காங்கிரஸ், சமசமாஜக்கட்சி, பொல்ஷெவிக் லெனினிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்களும் சில சுயேச்சை உறுப்பினர்களும் வாக்களித்தனர்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நீண்ட உரையொன்றை நிகழ்த்தினார். “உங்கள் பாட்டனோ பூட்டனோ இலங்கையிலே பிறந்தா ரென்பதைப் பத்திரங்களுடன் அத்தாட்சிப்படுத்த முடியுமா?” என்றும் டி.எஸ். சேனநாயக்காவை இனவாதி என்றும் பொன்னம்பலம் சாடினார். இந்தியத் தமிழ் மக்களுக்கு அநீதி விளைவிக்கும் இம்மசோதாவை நாம் ஏற்கமாட்டோம் எனக் கூறினார்.

பொன்னம்பலம் அமைச்சரானார் தமிழ்க் காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது

சுயேச்சை வேட்பாளர்களாகப் போட்டியிட்டு, வெற்றிபெற்றுப் பாராளுமன்றம் சென்ற சி. சுந்தரலிங்கம், சி. சிற்றம்பலம் ஆகிய இருவரையும் அமைச்சரவையில் வைத்திருப்பதால் அரசாங்கம் தமிழரின் ஆதரவைப் பெற்றுவிட்டது என்று உரிமை பாராட்ட முடியாதென்ற யதார்த்தத்தை டி.எஸ். சேனநாயக்க நன்கு உணர்ந்தார். எனவே அரசாங்கத்திற்கு மேலும் வலுச்சேர்ப்பதற்கும் சோல்பரி அரசியலமைப்பை இலங்கைத் தமிழரும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர் என்பதைப் பிரித்தானியருக்கும் பிற மேல்நாடுகளின் அரசுகளுக்கும் தெரிவிப்பதற்காகவும் தமிழ்க் காங்கிரலை அரசாங்கத்துடன் இணைப்பதற்கான பிரயத்தனங்களில் ஈடுபட்டார். அதற்கு அவர் ஒலிவர் குணதிலகவைப் பயன்படுத்தினார்.

ஒலிவர் குணதிலக அரசியல் தந்திரத்தில் மிகுந்த சாதாரியமுடையவர். அந்நாட்களில் அவருக்கு இணையானவர் வேறெவரும் இல்லை என்று சொல்லலாம். அவர் ஜி. ஜியிடம் தூது போனார். எதிர்க்கட்சியில் இருந்து கொண்டு உங்களால் எதனையும் சாதிக்க முடியாது; அரசாங்கத்தோடு இணைந்து கொண்டால் தமிழர்களுக்கு நன்மை செய்யலாம் என்றார். அத்துடன் இரண்டு அமைச்சர் பதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்; அதிலொன்று உடனடியாகவே வழங்கப்படும்; மற்றையது தான் இங்கிலாந்துக்கு உயர்ஸ்தானிகராகப் போனதும் கொடுக்கப்படும் என்றார்.

அரசாங்கம் விரித்த வலைக்குள் தமிழ்க்காங்கிரஸ் தலைவரும் அவரது சகாக்கள் சிலரும் சிக்கிவிடக்கூடிய மனோபாவத்தைப் பெற்றார்கள்.

எவ்வாறாயினும் தனது கட்சியின் செயற்குழுவோடு ஆலோசித்த பின்பே முடிவெடுக்கப்படுமென்று பொன்னம்பலம் ஒலிவர் குணத்திலக விடம் கூறிவிட்டார். கட்சியின் செயலாளராகிய டாக்டர் ஈ. எம். வி. நாக நாதன் 1948ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் ஆரம்பத்தில் செயற்குழுக் கூட்டத்தைக் கூட்டினார். அரசாங்கத்திலே இணைந்து கொள்வதற்கான டி.எஸ். சேனநாயக்கவின் அழைப்பைப் பரிசீலனை செய்து ஒரு தீர்மானத்தை மேற்கொள்வதற்கென்றே கூட்டம் கூட்டப்பெற்றது. அமைச்சரவையிலே சேருமாறு வந்துள்ள அழைப்பினைத் தலைவர் விளக்கினார்.

சாவகச்சேரி பாராளுமன்ற உறுப்பினரான வி. குமாரசாமி மந்திரி சபையில் சேருவதே சிறந்ததென்று வாதாடினார். ஆனால் அதைக் கட்சியின் செயலாளரான நாகநாதன் கடுமையாக எதிர்த்தார். டி. எஸ்.எஸ். ஓர் இனவாதி என்று கூறிய நீங்கள் என்ன முகத்தோடு அவரின் மந்திரி சபையிற் சேரலாம் என்றும் சொன்னார். ஆனால் இக்காலத்திற் பொன்னம்பலம் மனம்மாறத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவரின் தடுமாற்றம் பின்பு கட்சி பிளவடைவதற்கு ஏதுவாகியது. அரசாங்கம் வலு சேர்த்துக்கொண்டது. தமிழர் பலவீனமானார்கள். எதிர்க்கட்சியிலிருந்து உணர்ச்சிகரமாகப் பேசமுடியுமே தவிர தமிழ் மக்களுக்கோ தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கோ எவ்வித நன்மையையும் செய்ய முடியாது என்று ஜி. ஜி. நாகநாதனுக்குப் பதிலளித்தார். அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்குமாறு கொழும்புவாழ் தமிழர்கள் வற்புறுத்துவதையும் அவர் கூட்டிக்காட்டினார்.

அரசாங்கத்திற் சேருவதைக் கட்சியின் துணைத்தலைவராகிய செல்வநாயகமும் கோப்பாய்த் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான வன்னியசிங்கமும் எதிர்த்தனர். தமிழ் மக்களை மேலும் பலவீனப் படுத்துவதற்காகவே டி. எஸ். தமிழ்க் காங்கிரஸின் ஆதரவை நாடுவதாகச் சொன்னார்கள். டி. எஸ்.ஸின் வலையில் விழுந்துவிட வேண்டாம் என்றும் எச்சரித்தனர். நீண்ட விவாதத்தின் பின்பு ஒரு சமரசத் தீர்மானத்தைச் செயற்குழு ஒரு மனதாக நிறைவேற்றியது. அந்தத் தீர்மானத்தில் இரண்டு பிரதான அம்சங்கள் இருந்தன. ஒன்று தமிழரின் பிரதிநிதித்துவம் பற்றியது;

மற்றையது பிரஜா உரிமைச் சட்டங்கள் தொடர்பானது. அத்தீர்மானம் மேல்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“எமது இரண்டு அரசியற் கோரிக்கைகளும் அதாவது, சிறுபான்மையினருக்குக் கூடிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கச் செய்தல், பிரஜாவுரிமை விடயத்தில் மலையகத் தமிழருக்கு நியாயம் வழங்கத்தக்க வகையில் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தில் திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படல் ஆகிய கோரிக்கைகள், சேனாநாயக்க அரசாங்கத்தால் ஏற்கப்படின் யூ. என். பி. அரசாங்கத்திடம் கூட்டரசாங்கம் ஒன்றை அமைக்கத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் பாராளுமன்றக்குழு அனுமதிக்கும்.”

இந்தத் தீர்மானத்தை ஒலிவருக்கு ஜி. ஜி அனுப்பி வைத்தார். பாராளுமன்றக் குழுத் தீர்மானத்துக்குத் தான் கட்டுப்பட்டிருப்பதாகவும் ஜி. ஜி சொன்னார். ஒலிவர், அத்திருத்தங்களைச் செய்வதில் கஷ்டம் எதுவும் இருக்காது என்று சொன்னார்.

முதலில் சேருங்கள்; அப்போது நீங்கள் விரும்பும் திருத்தங்களைச் செய்வது இலகுவாகிவிடும் என்றார். ஒலிவர் சொன்னதை ஜி. ஜி. ஏற்றுக் கொண்டார். அரசாங்கத்திலே சேருவதற்கு இணங்கிவிட்டார்.

இந்தக் கட்டத்தில் ஜி. ஜி. யினுடைய தீர்மானத்தைப் பற்றி கவனிக்க வேண்டிய விடயங்கள் உள்ளன.

அவற்றிலொன்று தமிழ்க்காங்கிரஸின் தீர்மானத்தின் ஈரம்சங்களையும் ஒப்புக் கொள்வதாகவோ நிறைவேற்றுவதாகவோ அரசாங்கம் உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை. டி.எஸ். திரைமறைவிலிருந்து செயற்பட்டார். ஒலிவர் சொன்னவற்றை ஏன் பொன்னம்பலம் அரசாங்கத்தின் உறுதிமொழியாகக் கருதினார்? ஓர் உடன்படிக்கையை எட்டுமிடத்து அதற்கு ஒப்பந்தமொன்றை எழுதித் தருந்த சாட்சிகளின் முன்னிலையிற் கையொப்பமிட்டு பிரதிகளை இருசாராரும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது சாதாரணமான சட்டத்தரணி எவருக்கும் தெரிந்த விடயமாகும்.

தனது நா வன்மையினால் நீதிமன்றங்களில் நீதவான்களையும் நிலைதளரச் செய்து, சாட்சியங்களைத் தடுமாறவைத்துப் பெரும் புகழ்பெற்ற சட்டமேதையாக வலம்வந்த ஒருவர் ஏன் இந்தச் சாதாரண விடயத்தைப் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை - என்பது புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். அது விதியின் சதியா?

தமிழர் தரப்பை அரசாங்கம் இலகுவாகப் பிரித்துவிட்டது. பலவீனப் படுத்திவிட்டது. இழப்புகளும் ஈடுசெய்ய முடியாதனவாகி விட்டன. தமிழரை வழிநடத்துவதற்கு ஒரு புதிய தலைமை தேவைப்பட்டது. எஸ். ஜே. வியின் மரணச்சடங்கிலே, தெல்லிப்பழைத் தேவாலயத்திலே இரங்கலுரை ஆற்றிய அமெரிக்க மிஷன் ஆயர் ச. குலேந்திரன் கண்கலங்கிய கோலத்தில், நாத்தடுமாறிய நிலையில், “இலங்கை அரசியலில் தலைமையிழந்து வழியற்றுப் போன தமிழினத்தை ஒருமைப்படுத்தி, வழிநடத்துவதற்கென்றுவந்த தேவதூதர்” என்று அவருக்குப் புகழாரம் சூட்டினார். வட இலங்கையிலே சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்களில் ஒழுக்க சீலங்களிலும் அறிவியல் ஞானத்திலும் முதன்மை யானவர் ஆயர் குலேந்திரன். அரசியல் சிந்தனைகளைப் பொறுத்தவரை கிறிஸ்தவர், சைவர் என்ற பேதங்கள் கடந்த நிலையிலே சிந்திக்கவல்ல ஒரு சமயஞானி அவர் என்பதை சிலகாலம் அவரோடு நெருங்கிப் பழகியதால் எம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

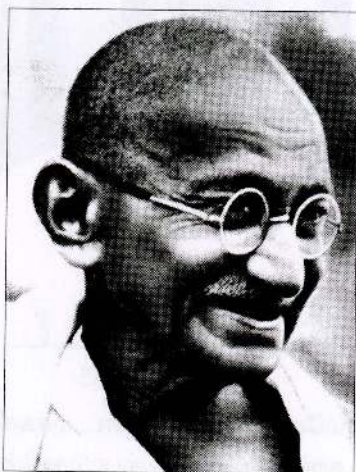
புதிய தலைவரின் தோற்றம்

அரசியல்வாதியாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்திடம் அவரது இளமைக் காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஒரு தலைசிறந்த, மாதாந்தம் ரூபா 10, 000 வருமானம் கிடைக்கின்ற வழக்கறிஞராக இருந்த காலத்தில் உயர்நீதிமன்ற நீதியரசராக வேண்டும் என்பதே அவரின் விருப்பமாக இருந்தது. அதனை விதி தடுத்து விட்டது. வழக்கறிஞர்களின் கடமைகளைப்பற்றி அவர் ஓர் அழுத்தமான கருத்தினைக் கொண்டிருந்தார். “நீதி வழங்குவதே நீதிமன்றங்களின் பொறுப்பு. நீதிமன்றங்கள் அவற்றின் பொறுப்பினை நிறைவேற்றுவதற்கு வழக்கறிஞர்கள் பக்கபலமாக இருக்க வேண்டியவர்கள்” என்பதே அந்தக் கருத்து. பணத்துக்காக மட்டும் அவர் வழக்குப் பேசுவதில்லை; பொய் வழக்குகளைப் பேசுவதற்கு ஒப்புக்கொள்வதும் இல்லை. அரசியலில் பிரவேசித்த பொழுது, நீதி பற்றிய தனது சிந்தனையினை அரசியலிற் புகுத்தினார். நீதி பல பரிமாணங்களை உடையது. ஒரு ஜனநாயக அரசில் நீதி எல்லாவற்றிலும் மேலானது. அது அரசியலில், மக்களின் இறைமை உரிமையில் எல்லோரும் பங்கு கொள்ளுதல், மனித உரிமைகள், தனிமனித சுதந்திரங்கள், சமுதாய உரிமைகள் என்பவற்றை எல்லாம்

அடிப்படையாகக் கொண்டது. செல்வநாயகம் அவர்கள் தனது நீண்டகால அரசியல் வாழ்க்கையில் இந்தக் கருத்துக்களின் மேலான பற்றுறுதியை எந்தக் காலத்திலும் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. அவற்றை விலை பேசவும் இல்லை. அவர் ஒரு தூய்மையான ஜனநாயகவாதியாக என்றும் செயற்பட்டார். அவர் அரசியலிற் பிரவேசிப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் வழக்கறிஞரான சிவசுப்பிரமணியம். கோப்பாய்த் தொகுதியின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கதிரவேற்பிள்ளையின் தகப்பனார்.

திருவாளர் செல்வநாயகத்தைப் பெரியவர் என்றும் தந்தை என்றும் பாச உணர்வோடு இலங்கையிலுள்ள தமிழர் உணர்ச்சிபூர்வமாகக் குறிப்பிடுவது வழமையாகியது. அது பருத்தித்துறையிலிருந்து பாணமை வரை பரந்து காணப்பட்டது. அவரைப் போன்று வேறெந்தத் தலைவரும் இந்தச் சிறப்பினைப் பெறவில்லை.

இராமநாதன், அருணாசலம், பேரின்பநாயகம் ஆகியோரின் கல்விப் புலமையும், அவர்களதும் ஜி.ஜி.யினதும் நாவன்மையும் அவரிடம் காணப்படவில்லை. அவரது உடல் நிலையும் சற்றுப் பலவீனமானது. ஆயினும் அவரின் ஆளுமை வேறு. பண்புகளை, மற்றவர்களிடம் மிகுந்த அளவிற் காணப்படாத பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அந்தப் பண்புகள் கிறிஸ்தவ சமய போதனைகளின் அறவழிப்பட்ட அம்சங்களையும் காந்தீயத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

மகாத்மா காந்தி

அவை பொதுமக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அந்நாட்களில் இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் இந்திய காங்கிரஸ் தலைமையிலான சுதந்திரப் போராட்டத்திலும் மகாத்மா மீதும் பேரபிமானம் கொண்டிருந்தனர். அந்த உணர்வுகள் எஸ்.ஜே.வியிடம் பெரிதும் காணப்பட்டன. பேரின்பநாயகத்திடமும் அவை காணப்பட்டன. மகாத்மா காந்தியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்று மொழிவழி மாநிலம். சுதந்திர இந்தியா மொழி வழி மாநிலங்களின் ஒன்றியமாக அமையும் என்பது மகாத்மா காந்தியின்

தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் கொள்கைப் பிரகடனம். இளைஞர் காங்கிரஸ் அதனைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டது. பெரியார் செல்வநாயகம் அதனை இலங்கைத் தமிழருக்கு வேண்டிய அரசியற் காப்பீடாகக் கொண்டார். அந்த அடிப்படையிலும் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் குடியேற்ற நாட்டு அமைச்சருக்கு அனுப்பிய தந்தியிற் குறிப்பிட்ட சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டைப் பற்றுக்கோடாவுங் கொண்டு இலங்கைத் தமிழரை வழிநடத்த முற்பட்டார். அந்தக் கதையை சொல்வதற்கு முன்பு 1947ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலுக்கு முன் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தைப் குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது.

ஜவஹர்லால் நேரு

இந்தியாவின் சுதந்திர தினத்தைத் தமிழர்கள் மிகுந்த உணர்ச்சியோடு கொண்டாடினார்கள். அது வீடுகளிலும் பொது நிலையங்களிலும் உணவுச் சாலைகளிலும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர்களின் வண்ணப்படங்கள் சுவர்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த காலம். மகாத்மா காந்தி, மோதிலால் நேரு, ஜவஹர்லால் நேரு, சுபாஷ் சந்திரபோஸ், ராஜாஜி ஆகியோரின் படங்கள் எங்கும் காணப்பட்டன. 1970ஆம் ஆண்டு வரையும் சில விடங்களில் அதற்குப் பின்பும் அவை காணப்பட்டன. இத்தகைய

மனோபாவங்கொண்ட மக்களிடையே, மகாத்மா மீதும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் செயற்பாடுகளின் மீதும் ஈடுபாடும் அபிமானமும் கொண்ட திரு. செல்வநாயகம் ஆதரவையும் மதிப்பையும் பெற்றுக் கொண்டமையில் வியப்பேதுமில்லை. அவர் கதர் அணியவில்லை. அதற்கான தேவையும் அவருக்கு ஏற்படவில்லை. சொந்த வாழ்க்கையினையும் சமூக உறவுகளையும் அரசியலையும் வழிநடத்தக் கூடிய சாதனமாக அவர் காந்தியத்தை நோக்கினார்.

இந்திய சுதந்திர தினத்தை, அமெரிக்க மிஷனின் முதன்மை நிறுவனமான யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடினார்கள். அழைப்பின் பேரிலே தமிழ்க் காங்கிரஸின் பிரதிநிதியாகச் செ

ன்று எஸ். ஜே.வி. பங்குபற்றினார். அது தேர்தற் பிரசாரம் குடுபிடித்திருந்த காலம். ஆனால், அங்கு அவர் தேர்தல் தொடர்பாக ஒரு வார்த்தை தன்னுஞ் சொல்லவில்லை. மகாத்மா காந்தியின் குணநலன்களைப் பற்றியும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பற்றியும் அவர் பேசினார். இதனைக் குறிப்பிடுமிடத்து கம்பர் ஓரிடத்திலே சொல்லுகின்ற 'சிறியன சிந்தியாதான்' என்ற தொடர் பற்றிய சிந்தனை வருகின்றது.

தமிழர் அரசியலில் வரலாற்று உணர்வுகளை ஏற்படுத்திய தலைவர்
 விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான எஸ்.ஜே.வி. வரலாற்றில் ஈடுபாடு கொண்டார். அதனைப் பரீட்சைகளுக்காக அவர் படிக்கவில்லை. பாடநூல்கள் மூலமும் படிக்கவில்லை. வரலாற்று மூலங்களைப் படித்தார். இலங்கையில் தமிழர்கள் எவ்வாறும் எங்கெங்கும் வாழ்ந்தனர், இலங்கை வரலாற்றில் எத்தகைய பங்கினைப் பெற்றிருந்தனர் என்பனவற்றை புரிந்துகொள்ளும் நோக்கத்தோடு அவர் வரலாற்றைக் கற்றார். ஒல்லாந்த நிர்வாக அதிகாரிகளும் பிரித்தானியரின் ஆட்சியின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த நிர்வாக அதிகாரிகளும் எழுதிய ஆவணங்களை ஆர்வத்தோடு படித்தார். இலங்கையிலே தமிழருக்கு ஒரு தனியான நீண்டகால வரலாறு உண்டென்பதை உணர்ந்தார். தான் அறிந்தவற்றை மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்தார். இலங்கைத் தமிழர், கல்லூரிகள் மூலமாகவோ இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துப் போதனை வழியாகவோ தங்கள் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இவர் சொன்ன சுருக்கமான வசனங்கள் வழியாகவே அவர்களால் அதை உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. தமிழர் வரலாறு பற்றி அவர் மேல் வருமாறு சொன்னார்:

“வரலாற்று ரீதியாக பார்க்கும் போது சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களாக வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தனர். சிங்கள அரசர்கள் தமிழ்ப் பிரதேசங்களை ஆண்ட சிறு காலப் பிரிவுகளும் உண்டு. அதைப் போன்றே சிங்களப் பிரதேசங்கள் மீது தமிழர் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலப் பகுதிகளும் உண்டு.”

“அடிப்படையில் இரண்டு சமூகத்தினரும் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களாகவே வாழ்ந்தனர்.”

“போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இரண்டு இனங்களினதும் தனித்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இரண்டு பிரதேசங்களையும் வெவ்வேறாகவே நிர்வகித்தனர். பிரிட்டிஷ்காரர்தான் இலங்கை முழுவதற்கும் ஒரே நிர்வாகத்தை அமைத்தனர்.”

இந்த கருத்து புத்தளம், யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு முதலான இடங்களிற் கிடைத்த தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாக மேலும் அழுத்தம் பெறுகின்றது. இலங்கையிலே தமிழர் சுயாட்சி அமைப்புக்களை நெடுங்காலம் கொண்டிருந்தவர்கள். எனவே வரலாற்று ரீதியாகவும் இயற்கை நீதி முறைப்படியும் சுயாட்சி, சுயநிர்ணய உரிமை என்பவற்றுக்கு உரிமை கொண்டவர்கள் என்பதை அவர் தனது அரசியற் கொள்கைப் பிரகடனத்திற்கு அடிப்படையாகக் கொண்டார். அதனால் அதுவரை காலமும் முன்வைக்கப்பட்ட இன விகிதாசார அடிப்படையிலான சிந்தனைகளை அடிதலையாக மாற்றிவிட்டார்.

இலங்கைத் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பது வரலாறு. ஆயினும் அவர்களிடையே அந்த உணர்ச்சி இருக்கவில்லை. இவர் மூலமாக அவர்கள் இதனை உணர்ந்து கொண்டனர். அந்த உணர்ச்சி திரு.செல்வநாயகம் தமிழர்களிடம் விட்டுச் சென்ற முதுசொம் ஆகிவிட்டது. அதனை விலைகொடுப்பதற்கு எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்கள் முன்வரமாட்டார்கள் என்பது உறுதியாகி விட்டது.

தமிழர் சுயாட்சி உரிமை பெறுவதற்குத் தகுதியானவர்கள் என்பதை மேலும் வலியுறுத்துவதற்கு சர்வதேச அரசியல் நெறிமுறைகளையும் தேசிய இனங்கள் சிலவற்றின் போராட்டங்களின் விளைவுகளால் ஏற்பட்ட அறிவியல் அனுபவங்களையும் அவர் பயன்படுத்தினார். ஐரிஷ் மக்கள் இங்கிலாந்தின் ஆதிபத்தியத்திற்கு எதிராக நடத்திய போராட்டங்களும் அவர்கள் கையாண்ட வழிமுறைகளும் அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

ஐரிஷ் நாட்டு மக்கள் ஒரே தலைமையில் ஒன்று சேர்ந்து போராடினார்கள். அவர்களைப் போல செல்வநாயகம் அவர்களும் இலங்கைத் தமிழரை முதன் முதலாக ஒன்று சேர்த்துப் பாராளுமன்றத்திலும் வெளியிலும் போராட்டங்களை நடத்தினார். ஒரு நெடுங்காலப் பயணத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய இடர்களைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டிய பாதையிலே செல்வதற்குத் தனது சமூகத்தை அவர் வழிப்படுத்தினார்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக் காலம் முதலாக இறைமையானது அரசுக்கன்றி மக்களுக்கே உரிமையானது என்ற கருத்து வலுப்பெற்று உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இரு தேசிய இனங்கள் வாழுகின்ற நாடொன்றில் இறைமையைப் பொறுத்தவரையில் அதில் அவை இரண்டிற்கும் பங்குண்டு. ஆனால் இலங்கையில் பிரித்தானியர் உருவாக்கிக் கொடுத்த ஒற்றையாட்சி முறை, அளவிலே பெரியதும் குடித்தொகையில் மிகப் பெரியதுமான சமூகம் இறைமையைத் தனது ஏகபோக உடைமையாக்கிக் கொள்ள ஏதுவாகியது. இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள இன முரண்பாடுகளுக்கெல்லாம் ஒற்றையாட்சி முறையே அடிப்படைக் காரணம் என்பது நிரூபணமாகிவிட்டது. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட கால இலங்கை வரலாற்றைக் கற்றறிந்த பாடமும் அதுவேயாகும்.

சோல்பரி அரசியல் அமைப்பினால் தமிழருக்கு ஏற்படப் போகும் கேடுகளைத் தந்தை தீர்க்க தரிசனமாக மேல்வருமாறு சொன்னார்:

“பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர் இலங்கையை விட்டுப் போகப்போகிறார்கள். அரசு அதிகாரம் பெரும்பான்மைச் சிங்கள இனத்தினருக்கு மாறுவதற்கு சோல்பரி அறிக்கை வழிவகுக்கின்றது.”

“இதனால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட போகிறவர்கள் தமிழர்கள் தான். எனவே அரசு அதிகாரத்தில் தமிழ் மக்களுக்குப் பங்கு வேண்டும். சோல்பரி அறிக்கை தமிழருக்கு உரிய பங்கை வழங்கத் தவறிவிட்டது.”

“தமிழர்களைச் சிங்களவர்களின் தயவில் விட்டு விட்டது. சிங்களத் தலைவர்களை நம்பலாம் என்கிறார்கள் மகாதேவாவும் நடேசனும் சேர்வைத்தியலிங்கமும் துரைசாமியும் தியாகராசாவும். ஓர் இனம் மற்ற இனத்தின் நல்லெண்ணத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது. அது ஆபத்தானது. அது பேராபத்தாகி விட்டதே.”

புதிய கட்சியின் உதயம்

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலமும் வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் க. கனகரத்தினம், பருத்தித்துறை பா. உ. சி. இராமலிங்கம், சாவகச்சேரி பா. உ. வி. குமாரசாமி ஆகியோர் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து விட்டனர்.

கட்சியின் பொதுச் செயலாளரான டாக்டர் ஈ.எம்.வி.நாகநாதன், உபதலைவரான எஸ்.ஜே.வி. கோப்பாய்த் தொகுதி பா.உ.கு.வன்னிய

ஈ.எம்.வி.நாகநாதன்

சிங்கம், திருகோணமலைப் பா.உ.சி. சிவபாலன் ஆகியோர் அரசாங்கத்தில் சேரவில்லை.

ஜி. ஜி. அமைச்சரவையில் 1948 டிசெம்பர் மாதம் பிற்பகுதியிற் சேர்ந்தார். அவருக்குக் கைத்தொழில், கைத்தொழில் அபிவிருத்தி, மீன்பிடித் தொழில் ஆகிய துறைகளுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் பதவி கிடைத்தது. கே. கனகரத்தினம் துணைக் கல்வி அமைச்சர் என்னும் பதவியைப் பெற்றார்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ்

ஜி. ஜி. குழு என்றும் செல்வநாயகம் குழு

என்றும் இரண்டாகப் பிரிந்தது. இரண்டு குழுக்களும் வெவ்வேறு செயற்குழுக் கூட்டங்களை நடத்தின. இரண்டு பிரிவினரும் வெவ்வேறு பொதுக் கூட்டங்களையும் நடத்தினர். 1949 ஜனவரி இரண்டாம் வாரத்தில் செல்வநாயகம் குழுவினர் அவரின் வீட்டிலே கூடினார்கள். அந்தக் கூட்டம் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அக்கூட்டத்திலே தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் திட்டமொன்றை செல்வநாயகம் சமர்ப்பித்தார். அப்பொழுது அவர் மேல்வருமாறு சொன்னார்:

“எமது கட்சியான அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை எதிர்த்து வருகிறது. 1947 தேர்தலில் பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை எதிர்ப்பதற்கான ஆணையை எமக்கு வழங்கியுள்ளனர். அந்த ஆணையை மீறி மக்கள் நிராகரித்த அதே சோல்பரி அமைப்பை இயங்கச் செய்வதற்கு எமக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தைத் தொடர்ந்து எதிர்ப்பதே நாம் செய்ய வேண்டிய பணி. எமது கடமையும் அதுவே.”

“சோல்பரி திட்டத்தைத் தொடர்ந்து எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அதற்கு என்ன மாற்று என்பதையும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். பல நாடுகளின் அமைப்புகளை நாங்கள் படித்தோம். ஓரின மக்கள் வாழும் நாடுகளுக்கு ஒற்றையாட்சி பொருத்தமானது. ஆனால், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இனங்கள் வாழும் நாடுகளுக்கு அது பொருந்தாது. அதிக சனத்தொகையுள்ள

இனம் தனது மக்கள் தொகையை வைத்துக் குறைந்த சனத்தொகையுள்ள இனத்தை அல்லது இனங்களை அடக்கி ஆள்வதற்கே உதவும்.”

“இலங்கையிற் பிரதானமாக இரண்டு இன மக்கள் வாழ்கிறார்கள். சிங்களவர் பெரும்பான்மை இனத்தவர். இலங்கையின் சனத்தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினருக்கு மேற்பட்டோர் சிங்களவர். மற்ற இனம் தமிழினம். அவர்களின் சனத்தொகை மூன்றில் ஒரு பங்கிலும் குறைவானது. எனவே ஒற்றையாட்சி முறை சிங்களவர் தமது சனத்தொகைப் பலத்தை உபயோகித்துத் தமிழ் இனத்தை அடக்கி ஆள்வதற்கு வசதியளிக்கும். பல இனங்கள் வாழும் நாடுகளில் ஒவ்வொரு இனமும் தாம் பெரும் பான்மையாக வாழும் இடங்களில் தம்மைத் தாமே ஆட்சி புரிய அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். ஆனால், அவ்வரசுகள் சுதந்திரத் தனியரசுகளாக இயங்குவதில்லை. அத்தகைய அரசுகள் ‘சமஷ்டி’ அமைப்பாக இயங்குகின்றன.”

சமஷ்டி முறை அரசியலமைப்பின் தேவையை விளக்கும் முதலாவது கூட்டம் வரலாற்றுச் சிறப்புடைய மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயிலில் நடைபெற்றது. ஆலயத்தின் பிரதம குருவான துரைசாமிக் குருக்கள், செல்வநாயகத்திற்கு ஆசீர்வாதம் வழங்கி கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

இங்கே குறிப்பிட வேண்டிய முக்கியமான விடயம் ஒன்றுண்டு. அது யாழ்ப்பாணச் சைவரின் பழம்பதியான மாவட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயிலின் தலைமைக் குருவான வேதாகம பண்டிதனான துரைசாமிக் குருக்கள், கிறிஸ்தவரான செல்வநாயகத்தைத் தமிழரின் புதிய தலைவராக வேண்டுமென்று ஆசீர்வாதம் வழங்கியமையாகும். யாழ்ப்பாணத்துச் சைவ குருமாரிலே துரைசாமிக் குருக்கள் மிகுந்த மதிப்புப் பெற்றவர்; செல்வாக்குடையவர். அவர் சமுதாயம் பற்றிய விடயங்களில் நீதியே சமய பேதங்களைக் காட்டிலும் மேலானது என்று கருதியமை இங்கு கவனித்தற்குரியதாகும். அதுவே வேதங்களிலும் தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்படுவது. பெரியார் செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்திலே தமிழ்க் காங்கிரஸின் கோட்பாடுகளையும் அவை கட்சியின் ஒரு சாராரால் ஓரங்கட்டப்பட்டன என்பதையும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, தனக்கே உரிய கொச்சைத் தமிழ்ப் பாணியில் நாகநாதன் விளக்கினார். அதன் பின் வன்னியசிங்கம் சமஷ்டி அரசியலமைப்பின் இயல்புகளை

விளக்கினார். இரண்டாவது கூட்டம் ஆவரங்காலில் நடைபெற்றது. அது பெரும் அமளிதுமளியில் முடிந்தது. அதற்கான காரணம் அரசாங்க அதிகாரி ஒருவர் குண்டர்களை அழைத்துச் சென்று கூட்டத்தைக் குழப்ப முயன்றமையாகும்.

பின்பு நடந்த கூட்டங்கள் பலவற்றிலே மாற்றுக் கட்சியினர் காதையர்களைக் கொண்டு வந்து கூட்டங்களைக் குழப்பினார்கள். பாம்புகளைக் கொண்டு வந்து கூட்டத்தவரிடையில் விடுவதும் கல்லெறிவதும் பொறிமேடை அமைப்பதும் வழக்கமாகவிருந்தது. செல்வநாயகம் பிரிவினர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு நியாயபூர்வமான உரிமைகளை வழங்க வேண்டுமென்று இடையறாது வலியுறுத்தியதால் சௌமியமூர்த்தி தொண்டமான், இராஜலிங்கம் போன்ற மலையகத் தமிழர் தலைவர்கள் செல்வநாயகம் பிரிவினர் நடத்திய கூட்டங்களுக்குப் போவதுண்டு. ஒருமுறை மாற்றுக் கட்சிக் குண்டர்கள் அவர்களையுந் தாக்கினார்கள்.

பாராளுமன்றத்தில் பிரஜா உரிமைச் சட்டம் விவாதிக்கப்பட்ட சமயத்திலும் அதற்குப் பின்பு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழ் மாநாடொன்றிலும் திருவாளர் செல்வநாயகம் சொன்ன கருத்துகள் தீர்க்க தரிசனமாகி விட்டன. பாராளுமன்றத்தில் அவர் சொன்னவை மேல் வருவனவாகும்:

“இன்று இந்தியத் தமிழ் மக்களுக்கு அநீதி இழைக்கப்படுகிறது. நாளை மொழிப் பிரச்சினை வரும் போது இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கும் இதேகதி நேரிடும். எனவே, இன்றே நாமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இவ் அநீதியை எதிர்க்க வேண்டும்.” (பாராளுமன்ற விவகாரங்கள் 10 - 12 -1948).

இது பாராளுமன்றத்திலுள்ள எல்லாத் தரப்பினருக்கும் விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோள். தமிழ் மக்களுக்குரிய வேண்டுகோளாகவும் அமைந்தது. அந்தக் காலத்தில் ஆண்டுதோறும் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ் மாநாடுகள் நடைபெறுவது வழமை. இலங்கையிலுள்ள தமிழ் மொழிப் புலமையாளரும் தமிழ் நாட்டு வித்தகர்களும் அவற்றிலே பேச்சாளராகக் கலந்து கொள்வர். தமிழ் மாநாடொன்றிலே அவர் மேல்வருமாறு சொன்னார் :

“தமிழ் மொழி அழிக்கப்படும் ஆபத்துத் தோன்றியுள்ளது. சிங்களத்தை இந் நாட்டின் உத்தியோக மொழியாக்குவதற்கும் தமிழ் மொழியை

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்குள் மட்டுப்படுத்திப் பிரதேச மொழியாகத் தரம் குறைப்பதற்கும் சிங்களத் தலைவர்கள் சூழ்ச்சி செய்கின்றனர்.”

பெரியவர் பின்னுக்கு நடந்தவற்றை முன் கூட்டியே சொன்னார். யதார்த்தங்களை அந்நாட்களில் ஈழகேசரி முதலான ஊடகங்களும் கல்வி மாண்களும் சில ஆண்டுகள் கடந்த பின்பே அநுபவங்களின் மூலமாக இதனை ஒப்புக் கொள்ள முடிந்தது. நாடு முழுவதிலும் சிங்களத்தை அரசு கரும மொழியாக்கும் சட்டத்தை, 1956 இலே பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றியது.

இது தொடர்பாகத் தமிழர் சமுதாயம் வியப்பில் ஆழ்ந்து விட்டது. நீண்ட காலத் துயிலிலிருந்து, கிடைத்த அநுபவத்தின் மூலம் விழிப்புற்றது.

எஸ். ஜே. வியின் அரசியல் முன்னைய தலைவர்களின் அணுகு முறையிலிருந்தும் வேறுபட்டது. முன்னைய தலைவர்கள் அதிகமாக யாழ்ப்பாணத்தை மையப்படுத்தி, அங்கு தான் அதிகமான கூட்டங்களை நடத்தி அரசியலை நடத்தினார்கள்.

ஆனால் எஸ். ஜே. வி. வடக்கு, கிழக்கு என்ற பேதமின்றி இலங்கைத் தமிழர் என்ற கோட்பாட்டிற்கு விரிவும் வலுவும் கொடுக்கும் வகையில் அரசியலை நடத்தத் தொடங்கினார். தமிழரசுக் கட்சியை உருவாக்குவதற்கு முன்பே அதனை ஆரம்பித்து விட்டார். “வட மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் அச்சப்படுவதற்கு அதிகமொன்றும் இப்போதைக்கில்லை. ஆனால் கிழக்கு மாகாணத்திலே தமிழர் நாளுக்கு நாள் பலவீனமடைகின்றனர். எனவே, கிழக்கு மாகாணத் தமிழரின் நலவுரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு எங்கள் கட்சி முதன்மை அளிக்கும்” என்று அவரை அவரது கொழும்பு வீட்டிலே சந்தித்த பொழுது எம்மிடம் அவர் கூறியது எம் மனதில் நீங்காத நினைவாக இருக்கின்றது.

இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றிலே திருகோணமலைத் தமிழருக்குத் தனியான சிறப்புண்டு என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். அதனாலே தான் தமிழ் மாநிலத்தின் தலைநகராகத் திருகோணமலை அமைய வேண்டும் என்று அவர் கருதினார். இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கை மூலம் 1987 இல் இது சாத்தியமாயிற்று. அந்த நிலையை எவ்வாறு பறிகொடுத்தோம் என்பதை சற்று எண்ணிப் பார்ப்பது பிரயோசனமாயிருக்கும்.

தனது கொள்கைகளைக் கிழக்கு மாகாணத்தவருக்கும் விளக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். 1949 அக்டோபர் எட்டாம்

திகதியன்று திருகோணமலையிலே, சக்தி நிலைய ஆதரவிலே திரு.செல்வநாயகம் பொதுக் கூட்டமொன்றை நடத்தினார். என். ஆர். இராஜவரோதயம், இராமநாதன், விஜயநாதன் ஆகியோர் எஸ். ஜே. வி. பிரிவிற் சேர்ந்தனர். நவம்பர் மாதத்தில் மட்டக்களப்பிற் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. ஆ. பி. கதிர்காமர் தலைமை வகித்தார். தம்பிமுத்து, சாகுல் ஹமீது, செல்வையா இராசதுரை, சித்தாண்டி நாகலிங்கம், ஆசிரியர் சிவஞானம், கனகசபை ஆகியோர் பங்குபற்றினார்கள். இவ்வண்ணமாக இலங்கைத் தமிழர்கள் சுயாட்சி மாநிலம் என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஒரு நீண்டகாலப் பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கான மனோநிலையை அடைவதற்கு அத்திபாரம் இடப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழரின் கூட்டாட்சியான சமஷ்டிக் கோரிக்கை நீதியானது, நியாயபூர்வமானது என்பதைக் காலப்போக்கிலே புதியவொரு தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஆளுங்கட்சித் தரப்பினரின் தலைவர்களும் உலகமும் ஒப்புக் கொள்ளும் நிலை இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் அதற்கு முந்திய தசாப்தத்திலும் ஏற்பட்டது. அது கைக்கெட்டியும் வாய்க்கெட்டாது போனமை ஒரு பெருங்கதை. அந்தப் பரிதாபமான கதையை இங்கு விவரிப்பதற்கு இடமில்லை. தமிழர்கள் தங்கள் சுதந்திரங்கள் அனைத்தையும் பறிகொடுத்த நிலையில் எல்லோரும் மௌனமாகி விட்டனர். ஊடகங்களும் நிசப்தமாகி விட்டன.

தமிழரசுக் கட்சியின் ஆரம்பக் கூட்டம், கொள்கைப் பிரகடனம்

தமிழரசுக் கட்சியின் முதலாவது கூட்டம் மருதானையில் 1949ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. பெருமளவிலான மக்கள் அதிலே பங்கு கொண்டனர். டாக்டர் திருவிளங்கம் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். தமிழ் காங்கிரஸ் இரண்டு பிரிவுகளாக இயங்கும் நிலையினை மாற்றி, ஒரு புதிய கட்சியை உருவாக்கி, அதன் மூலம் புதிய கொள்கைத் திட்டமொன்றை மக்களிடையே முன் வைக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். கூட்டத்தின் தலைவராகச் செல்வநாயகம் ஒருமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

புதிதாக ஏற்பட்டுள்ள சூழ்நிலையில் இலங்கையில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் அடைந்து விட்ட பரிதாப நிலையினையும் அவர்கள் அதனின்றும் விடுதலை பெறுவதற்காக ஒரு சுயாட்சி அதிகாரங் கொண்ட தமிழரசை நிறுவுவது இன்றியமையாத தேவை என்பதையும் விளக்கினார்.

“இதுதான் ஒரேயொரு வழி. வேறு எந்தவிதமான பரிகாரமும் இல்லை என்பது நன்கு விளங்கும்” என்றார்.

அவர் தனது நீண்ட உரையிலே மேலும் மூன்று முக்கியமான விடயங்களைப் பற்றி வலியுறுத்தினார். அவற்றிலொன்று இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் குடியுரிமைகள் புதிய சட்டங்கள் மூலம் வழங்கப்படல் வேண்டும் என்பது, அதனைப் பற்றி மேல்வருமாறு விளக்கினார்:

“மலைநாட்டில் வாழும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுடைய நிலையானது தாழ்த்தப்பட்டோரின் நிலையிலும் பார்க்கக் கேவலமானதாக இருக்கிறது. அவர்கள் அரசியலிலே தீண்டாதவர்களாகி விட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை இல்லாதிருப்பது மாத்திரமன்றி தமக்கென ஒரு நாடுமற்ற அகதிகளாயும் இருக்கிறார்கள். ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்கள் இவர்களுக்கு வந்த இன்னல்களைத் தங்களுக்கு வந்ததாகவே கருதுதல் வேண்டும். அவர்கள் உதவிக்கு எதிர்பார்ப்பது இந்தியாவையல்ல. சுதந்திரம் விரும்பும் இலங்கை வாழ் மக்களிடமிருந்தே அவ்வுதவி வருதல் வேண்டும். அவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய விடயங்கள் நீங்கள் ஆரம்பிக்க வந்திருக்கும் இக்கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் இடம்பெறுதல் வேண்டும்.”

தீண்டாமை ஒழிப்பு

முன்பு யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸ் வலியுறுத்தியதைப் போன்று திரு. செல்வநாயகமும் தீண்டாமை ஒழிப்பினைத் தனது புதிய கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றாகப் பிரகடனப்படுத்தினார். மருதானையில் நடைபெற்ற முதலாவது கூட்டத்தில் அவ்விடயந் தொடர்பாக அவர் மேல்வருமாறு கூறினார்:

“யாம் வெற்றி பெறுவதற்கு அருகதையுள்ளவர்களாக வேண்டுமானால் எமது சமூகத்திலிருக்கும் குறைகளைக் களைந்து, அதைத் தூய்மை பெறச் செய்ய வேண்டும். தமிழ் மக்களிடையே தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் தாங்கள் மற்றவர்களால் ஒடுக்கப்படுவதாகக் கருதுகின்றனர். யாம் ஒருவருக்குக் கொடுமை செய்தால், தரம் நீதிப்படி எமக்கும் பிறரொருவர் அதையே செய்வார். தமிழ் மக்கள் அரசியல் சுதந்திரம் பெற வேண்டுமேயானால் தம் சமுதாயத்திலே உரிமையற்றவர்களாய் இருக்கும் மக்களுக்கு அவ்வுரிமைகளை வழங்க வேண்டும்.”

தமிழ் பேசும் மக்கள்

இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றிலே தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கிய சிறப்பு செல்வநாயகம் அவர்களுக்கே உரியதாகும். கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள சமூக யதார்த்தங்களையும் குடித் தொகை விபரங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே அவர் இந்த நிலைப் பாட்டிற்கு வந்தார். முஸ்லிம்கள் விரும்பினால், அவர்கள் பெரும்பான்மை யினராக வாழும் பகுதியில் அவர்களுக்கென்று ஒரு தனியான பிராந்திய சபையினை அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது அவரின் கருத்தாகும். காலப்போக்கில் இதனை மேலும் விளக்கி வலியுறுத்தினார். கிழக்கு மாகாணத்திலே முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் தமிழரசுக் கட்சி பெருமளவிற்கு செல்வாக்குப் பெற்றது. 1956 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் பொத்து வில், கல்முனை ஆகிய தொகுதிகளில் அக்கட்சியின் வேட்பாளர்களான எம். எஸ். காரியப்பர், எம். எம். முஸ்தபா ஆகியோர் அதிகப்படியான வாக்குகளின் வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இளைஞர்களும் முதியவர்களும் அணி சேர்ந்தனர்

மிருந்த பேச்சாற்றலும் அரசியல் அதிகாரமும் உணர்ச்சிபூர்வமான மக்களின் ஆதரவும் கொண்டிருந்த ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தை எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்து மக்கள் மனதை மாற்றுவது இலகுவான காரியமன்று. அத்துடன், அரசியலுணர்வையும் வரலாற்றுணர்வினையும் கொண்டிராத சமுதாயமொன்றுக்குச் சமஷ்டி பற்றிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்வது கடினமான வொன்றாக இருந்தது. சமஷ்டி அமைப் பொன்று உருவாக்கப்பட்டால் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு அப்பாற் புகையிரதம் ஓடாது; புகையிலை முதலான பொருட்களை விற்க முடியாது; எவரும் தொழில் பார்க்க முடியாது என்றெல்லாம் எதிர்த் தரப்பினர் பிரசாரம் செய்தனர். அந்நாட்களில் அரசாங்கத் தொழில் புரிந்தவர்களிற் கணிசமான தொகையினர் தமிழர்கள். ஆனால் இப்பொழுது அரசாங்கத் துறைகள் பலவற்றிலே அவர்களைக் காணமுடியவில்லை.

அரசாங்க சேவையிலுள்ளவர்களில் மேல் வர்க்கத்தினர் தென்னிலங்கை யிலே வீடு வாசல்களையும் நிலங்கள், பெருந்தோட்டங்கள் என்பவற்றையும் கொள்வனவு செய்திருந்தனர். முறைகேடான வழியிலும் பணம் சேர்த்தி

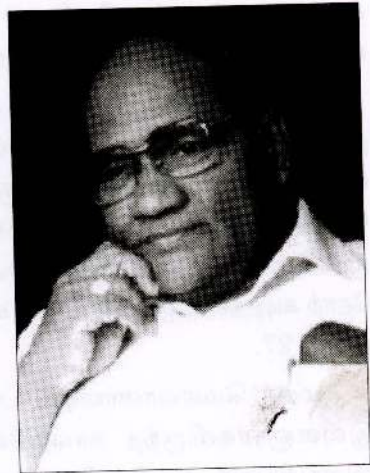

ருந்தனர். சமஷ்டி அரசியலமைப்பு ஒன்று ஏற்படுமாயின் அவற்றையெல்லாம் இழக்க நேரிடும் என்று அவர்கள் கற்பனை பண்ணினார்கள்.

அரசாங்க இலிகிதர் சேவையிலுள்ள இளம் பருவத்தினரே திரு. செல்வநாயகத்தின் கருத்துக்களை ஒத்துக்கொண்டனர். அவர்கள் கிராமப்புறச் சூழலிற் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள், கொழும்பில் வாடகை வீடுகளிலும் அறைகளிலும் வாழ்ந்தவர்கள். நாட்டில் வலுப்பெற்று வந்த இன முரண்பாடுகளை அவர்களே முதன் முதலாக அனுபவிக்கத் தொடங்கியவர்கள். மருதானைக் கூட்டத்தில் பங்கு பற்றியோரில் அவர்களே அதிகமானோர்.

அரசியல்வாதிகளுக்கு நாவன்மை மிக அவசியமானது என்பதைச் பெரியார் செல்நாயகம் நற்குணர்ந்தார். அதிக பேச்சாற்றல் மிக்க இருவரைத் தெரிவு செய்து கட்சியிற் சேர்த்துக் கொண்டார். அவர்களில் ஒருவர் அ. அமிர்தலிங்கம். மற்றவர் செல்லையா இராசதுரை. தமிழ் மேடைப் பேச்சினை இலங்கையில் உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் அவர்கள் இருவரும் என்று சொல்லலாம். நாவலரின் பேச்சுத் திறனை அறிந்தவர்களை நாம் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. காரணம் கால இடைவெளி மிகப் பெரிது என்பதாகும்.

அமிர்தலிங்கம், கொழும்பிலே பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்த காலத்திலே தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி பிரிவதற்கு முன்பே அதன் தீவிர ஆதரவாளராகி விட்டார். ஒரு முறை தானும் வேறு இளைஞர்களும் ஜி. ஜி.பிடம் சென்று அரசாங்கத்திலே சேர வேண்டாமென்று வேண்டினார் எனவும், அதற்கு இணங்காத பொன்னம்பலம், நீங்கள் வேண்டுமானாற் செல்வநாயகத்திடம் சென்று ஒரு புதிய கட்சியை ஆரம்பிக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டார் எனவும் எமக்கொரு முறை அவர் சொன்னார்.

அ. அமிர்தலிங்கம்

தமிழ் மொழியினை மிகவும் கவர்ச்சியாகவும் உன்னதமான தொனியிலும் பேசக் கூடிய இளைஞர்கள் வேறு எவரும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கவில்லை.

செல்லையா இராசதுரை

செல்லையா இராசதுரை பட்டப் படிப்பிற்காக தமிழ் நாடு சென்றவர். திராவிட இயக்கத்தின் செல்வாக்கு உன்னத நிலையில் இருந்த காலம். அதனாற் கவரப்பட்டுக் கல்வி முயற்சிகளைக் கைவிட்டார். அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, மக்கள் திலகம் என்று பாராட்டுப் பெற்ற எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் முதலானவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியவர். தமிழ் நாட்டில் இருந்த காலத்தில் அவர் தனக்கு இயல்பாகவே உரிய பேச்சாற்றலை சிறப்பான முறையில் வளர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது.

குருவை மிஞ்சிய சீடரானார். அண்ணாவின் பேச்சிலும் கலைஞரின் பேச்சிலும் ஓர் இழுப்பும் செயற்கைத் தன்மையும் உண்டு. ஆனால் இராசதுரையின் பேச்சாற்றல் இலங்கைத் தமிழின் சிறப்பான தொனிக்கு இலக்கணமாகியது. அவர் சொல்லின் செல்வரானார். அவரின் எழுத்தாற்றலின் சிறப்பை உணர்ந்த பெரியார் செல்வநாயகம் அவரைச் சுதந்திரன் பத்திரிகையின் இணையாசிரியராக நியமித்தார்.

அமிர்தலிங்கம், இராசதுரை ஆகிய இருவரும் இளைஞர்களை அணி திரட்டினார்கள்; பொது மக்களையும் கவர்ந்தனர். தமிழரசுக் கட்சியின் வளர்ச்சியில் அவர் களின் பங்கு மகத்தானது. 1956இல் முதன் முதலாகத் தேர்தலிற் போட்டியிட்ட இராசதுரை அதிக செல்வாக்கும் அனுபவ முங்கொண்ட கதிர்காமரை பல்லாயிரம் அதிகப்படியான வாக்குகளால் தோற் கடித்தமை ஒரு மகத்தான சாதனையாகும். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 27.

மகூர் மௌலானாவைப் பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியம். இளைஞராகவிருந்த காலத்தில் அவர் தலைசிறந்த பேச்சாளராக விளங்கியவர். அவரின் மொழி நடை கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு மொழியின் அம்சங்கள் கலந்த சுவாரஸ்யமான நடை. அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த கூட்டங்களிற் பங்குபற்றும் சமயங்களில் பல பகுதிகளிலிருந்தும் இளைஞர்கள் அவரது பேச்சைக் கேட்பதற்குச்

செல்வர். ஆரம்ப காலத்திலே தமிழரசுக் கட்சிக்கு ஆதரவு பெருகுவதற்குப் பணிபுரிந்தவர்களில் மௌலானாவின் பெயரைக் குறிப்பிட வேண்டிய கடப்பாடு உண்டு. இப்பொழுதுள்ள தலைமுறையினருக்கு பழைய வரலாறுகள் தெரியாது. வீழ்ந்த சமூகம் ஒன்றை மீட்பதற்கு அந்த வரலாற்றை நினைவுபடுத்துவது அவசியமாகும்.

தமிழர் வரலாற்றில் திருகோணமலை சிறப்பு

1950ஆம் ஆண்டினைக் கட்சியின் வளர்ச்சியாண்டு என்று தந்தை செல்வா பிரகடனம் செய்தார். நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் கட்சிக் கிளைகளை அமைப்பதிற் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, வவுனியா, மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்டங்களில் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் பிரசாரக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன.

தமிழரசுக் கட்சியின் முதலாவது தேசிய மாநாடு 1957 ஏப்ரல் மாதம் 14ஆம், 15ஆம் திகதிகளிலே திருகோணமலையில் நடைபெற்றது. அதில் மேலும் ஒரு வருடத்துக்குத் தந்தை செல்வா கட்சித் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஆனாலும் தலைமைப் பதவி அடிக்கடி மாற்றப்பட வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

“திருகோணமலையில் இருக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களே! எங்கள் முன்னோரின் மகிமையைக் காப்பாற்றுவதற்கு நீங்கள் தகுதியுள்ளவர்கள் என்பதைப் பெருமையுடன் கூறுகின்றேன். தமிழ் இனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு இங்கிருக்கும் ஆர்வத்தை நான் மெச்சுகின்றேன்.”

“திருகோணமலை வாலிபரின் வீரத்திற்கும் தியாகத்துக்கும் நான் வணக்கம் செலுத்துகின்றேன். இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் அரசியலிற் பூரண உரிமை பெற்று வாழ்வதற்கு இருக்கும் ஒரேயொரு வழியாகிய தமிழரசு கோரும் இயக்கம் எப்பகுதியிலும் வேரூன்றி இருப்பதிலும் பார்க்க ஆழமாகவும் ஸ்திரமாகவும் மூல வேரும், பக்க வேரும் விட்டெறிந்து நிலையாக இத்திருகோணமலையில்தான் நிலைத் திருக்கிறது. ஆகவே, இம்மாநாடு இங்கே நடப்பது தகும்.”

மேலும், முன்னைய தமிழ்த் தலைவர்களின் தவறுகளை அவர் மேல்வருமாறு விளக்கினார்:

கு. வன்னியசிங்கம்

“இற்றைக்கு முப்பது வருடங்களுக்கு முன் இக்கேள்வி எழும்பியிருந்தால் ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டை விட்டுப் போகின்ற காலத்திலேயே சுயாட்சியுள்ள தமிழ் நாடு இலங்கையில் உருவாகியிருக்கும் என்பதை மக்களிற் பலர் இன்று ஒப்புக்கொள்கின்றனர். எச்சரிக்கைகளைக் கவனியாது பல தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளும் முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளும் மலைநாட்டுத் தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பறித்த சிங்கள அரசாங்கத்தின் கொடிய சட்டத்தை ஆதரித்து வாக்களித்தார்கள். நாம் கூறிய தீர்க்க

தரிசன வாக்குகள் போல இன்று கல்லோயாவின் கீழ் கல்முனைப் பகுதியில் முஸ்லிம், தமிழ் மக்களுக்கு அடி விழுகிறது. கல்முனைப் பிரதேசத்தில் அரசாங்கம் தன் பணத்தையும் பலத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் உபயோகித்துச் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றுகிறது”

இங்கு ஒரு விடயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். குடியேற்றத் திட்டங்களின் விளைவாகவே அம்பாறை மாவட்டத்தை உருவாக்கி மட்டக்களப்பு தேசத்தைக் கூறுபோட முடிந்தது. இப்பொழுது அம்பாறை மாவட்டத்தின் குடித்தொகையில் 51% முஸ்லிம்களாவர்; தமிழர் 18% ஆவர். தமிழ் பேசும் மக்களின் கூட்டுத்தொகை 69%. ஆனால் அம்பாறை கச்சேரியில் சேவை புரிவோரில் 70 வீதமானோர் சிங்களவர் என்பது புள்ளிவிபரங்கள் மூலம் அறியப்படும் உண்மையாகும்.

ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை திருகோணமலையில் அரசாங்க அதிபர்களாகச் சிங்களவரையே அரசாங்கம் நியமித்துள்ளது. அதேபோல இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த நாள் முதல் இன்று வரை தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களைச் சேர்ந்த எவரையும் திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கு அரசாங்க அதிபராக எந்தவொரு அரசாங்கமும் நியமிக்கவில்லை. இதைத்தான் அபிவிருத்தி என்று சொல்ல உயர் வித்தியா பீடங்களைச் சேர்ந்த சிலர் தலைப்பட்டுள்ளனர்.

1952இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் திரு. செல்வநாயகம் தனது காங்கேசன் துறைத் தொகுதியிலே தோல்வியடைந்தார். தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டதும் அவர் தனக்கே உரிய பாணியில் அது தனக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியன்று, அது தமிழினத்தின் தோல்வி என்றார். வெற்றி பெற்றவர் சு. நடேசபிள்ளை, இராமநாதனின் மருமகன். செல்வநாயகத்தைத் தோற்கடிப்பதற்கு ஜி.ஜி. அரசாங்க பலத்தையும் அதிகார பலத்தையும் பயன்படுத்தினார். தமிழரசுக் கட்சி வேட்பாளர்களில் கு. வன்னியசிங்கம் (கோப்பாய்), என்.ஆர்.இராசவரோதயம் (திருகோணமலை) ஆகிய இருவருமே வெற்றி பெற்றனர். சு. நடேசபிள்ளை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தில் அமைச்சரானார். அவருக்குத் தபால் துறை அமைச்சர் பதவி கிடைத்தது.

திரு.செல்வநாயகம் தான் அடைந்த தோல்வியினால் மனம் சோர்வடையவில்லை. தோல்விகள் வெற்றிக்குரிய தூண்களாகிவிடும் என்பது ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி. வாக்குகள் எண்ணப்பட்டு முடிவு சொன்ன பின்பு, “இந்தத் தோல்வி எனக்குற்ற தோல்வியன்று. இதனை மக்கள் வெகு விரைவில் உணர்ந்து கொள்வர்” என்று அவர் சொன்னார்.

அந்த உணர்வைத் தமிழர் சமுதாயம் மிக விரைவில் அடைந்து கொள்ள நேர்ந்தது. அரசுகளும் மொழியாகச் சிங்களத்தை மட்டுமே ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று தென்னிலங்கையிலே கோஷம் எழுப்புவார்கள் என்பதைப் பிரஜா உரிமை சட்டங்கள் நிறைவேறிய காலம் முதலாகப் பெரியவர் சொல்லி வந்தார். அது அப்பொழுது அதிகமானோரின் காதல்களிற பதியவில்லை.

தமிழரசுக் கட்சியினர் தமிழர் சமுதாயத்தினரிடையே தீவிரமான பிரசாரங்களில் ஈடுபட்டனர். இக்கால கட்டத்திலே கட்சிக்கு வலு சேர்த்தவர்களிற் கு.வன்னியசிங்கம் பிரதானமானவர். கொள்கை விளக்கத்தைத் தெளிவாக நிறைவேற்றும் தகைமையாளர். அவரது விளக்கங்களைக் கேட்ட பொது மக்களிடையே மனமாற்றம் ஏற்பட்டது. அது நிலைபேறான மாற்றமாகி விட்டது. இலங்கை அரசியலிற் குறிப்பிடத் தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. சேர். ஜோன் கொத்தலாவெல பிரதமராகிய பின்பு டி.எஸ். சேனாநாயக்க இட்ட அத்திபாரங்கள் சீர்குலைந்தன. சேர். ஜோன் ஒரு நல்ல மனிதர். இனவாதியும் அல்லர். பெளத்த சங்கம் அரசியலிற் பிரவேசிக்குமிடத்து யாவுமே சீர்கெடும்

என்பதை உணர்ந்தவர். தனது கருத்தைப் பகிரங்கமாகவே வலியுறுத்திச் சொல்லி விட்டார். டி.எஸ். இதைச் சொன்னார். ஆனால், இருவரும் சொன்ன தொனியில் ஒரு நுட்பமான வேறுபாடு காணப்பட்டது. சேனநாயக்கவின் காலத்தில் அடங்கியிருந்த எதிரலைகள் கொத்தலாவெலயின் காலத்திலே மேலோங்கி சர்வ வியாபகமாகி விட்டன. அவற்றுக்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. எஸ். டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கவின் பங்கினையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அவர்தான் அரசியலுக்குள் சங்கத்தாரை இழுத்து வந்தவர்.

தென்னிலங்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைத் தமிழர்களாற் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவை தமிழ்ப் பத்திரிகையாளருக்கும் எட்டாத விடயங்கள். ஆங்கில மொழி மூலமான பத்திரிகைகளும் தென்னிலங்கை மக்களிடம் ஏற்பட்ட மனமாற்றத்தைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. விஜயவர்த்தன குடும்பத்தினரின் நிறுவனமாகிய ஏரிக்கரைத் தாபனமும் *Times of Ceylon* பத்திரிகையும் ஒரு வகையான மிதவாதப் போக்கினையே கடைப்பிடித்தன. ஆயினும், ஆளுங் கட்சியின் உட்பூசல்களில் அவை பங்கு கொண்டிருந்தன. தலைமைப் பதவியிற் கண் வைத்த ஜே.ஆர். ஜயவர்தன பிரதமருக்குச் சகுனியாகிவிட்டார். அவருடைய செல்வாக்கிற் சரிவை ஏற்படுத்துவதற்கு பத்திரிகைகள் துணையாகி விட்டன.

இக்காலத்தில் நடைபெற்ற வேறொரு விடயமும் முக்கியமான ஒன்றாகும். 1951இல் டி.எஸ். சேனநாயக்க வழக்கம் போல உடற்பயிற்சிக்காக குதிரை ஓட்டிச் செல்லும் வேளையில் நிலை தவறி விழுந்து, அதன் விளைவாக இறந்து விட்டார். கட்சித் தலைவர்களில் வயதில் முதியவர் சேர். ஜோன் கொத்தலாவெல. அவரில்லாத சமயத்திலே சேனநாயக்க குடும்பத்துக்கு விசுவாசமானவர்கள் சதி செய்து ஒரு நாடகம் நடத்தினார்கள். டட்லி சேனநாயக்கவை பிரதமராக நியமிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். அவர்களிற் பிரதம சூத்திரதாரியாக விளங்கியவர்களில் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் முதன்மையானவர். 1952ஆம் வருடம் நடைபெற்ற பொது வேலைநிறுத்தத்தின் விளைவாகப் பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்க பதவி விலகியதும் மிகச் சலபமாகக் கொத்தலாவெல பிரதமரானார். முன்பு தனக்கெதிராகச் செயற்பட்ட தமிழ்க் காங்கிரஸின் அதிபரை

அவமானப்படுத்துவதற்கு அவருக்கு ஆரம்பத்திலே அமைச்சர் பதவியை வழங்கிவிட்டுச் சில மாதங்கள் சென்றதும் அவரை அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றினார். ஆயினும், அவரது கட்சிக்காரராகிய வ. குமார சாமியும் இராமலிங்கமும் அரசாங்கத்தோடு ஒட்டிக்கொண்டனர். தனிமையாகிவிட்ட பொன்னம்பலம் எதிர்க்கட்சியிற் சேர்ந்துவிட்டார்.

இக்காலமளவிலே, கு. வன்னியசிங்கம் தலைவராகவிருந்த காலத்திலே, தமிழரசுக் கட்சிக்கு ஆதரவு பெருகிவிட்டது. விவசாயிகள், தொழிலாளர், மீனவர், மத்தியதர வகுப்பினர் ஆகியோரிடையில் அதன் செல்வாக்குப் பரவியது. கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் யாழ்ப்பாணத்து விவசாயக் குடும்பங்களின் புதிய குடியேற்றங்களை அமைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர் முன்னின்று செய்தார். மலைநாட்டிலுள்ள விவேகமான இளம் மாணவர்களைத் தெரிவு செய்து யாழ்ப்பாணத்து முதன்மைக் கல்லூரிகளில் அவர்களைச் சேர்த்து அவர்களுக்குத் தரமான போதனை கிடைப்பதற்கான திட்டம் ஒன்றை அவர் ஆரம்பித்தமை குறிப்பிடற்குரியது.

மொழிக் கொள்கையிலே தடுமாற்றம்

1944ஆம் ஆண்டிலே அரசுகளும் மொழி தொடர்பான மசோதா ஒன்று சட்ட சபையில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. சிங்கள மகா சபையின் ஸ்தாபகரும் தலைவருமாகிய எஸ்.

டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கவும் அதற்கு ஆதரவாக இருந்தார். கொத்தலா வெல பிரதமாக விளங்கிய காலத்திலே பூர்வீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குச் சிங்கள மக்களிடையே ஆதரவு பெருகியது. சிங்களவரிடையிலே மரபு வழியாக வந்த சாதி உணர்வுகளைப் போக்கி ஒரு ஒருங்கிணைந்த தேசிய உணர்வினை பண்டாரநாயக்கவினால் ஏற்படுத்த முடிந்தது. மொழி, கலாசார மரபுகள் என்பனவே அவற்றின் அடையாளங்களாகும். அரசுகளும் மொழி பற்றிய கொள்கையிலே சடுதியான மாற்றம் ஏற்பட்டது.

எஸ். டபிள்யூ.ஆர்.டி.
பண்டாரநாயக்க

பொன்னம்பலத்தை அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றிய பின் கொத்தலாவெல யாழ்ப்பாணத்திற்கு உத்தியோகபூர்வமான விஜய மொன்றை மேற்கொண்டார். அதற்கான ஒழுங்குகளுக்கு வ. குமாரசாமி பொறுப்பேற்றிருந்தார். பொதுக்கூட்டம் ஒன்றிலே அரசகரும மொழி பற்றிப் பிரதமரிடம் சிலர் கேள்வி கேட்டனர். இரு மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து என்ற கொள்கையில் எதுவித மாற்றமும் கிடையாது என்று பிரதமர் சொல்லி விட்டார். தென்னிலங்கையிலுள்ள பத்திரிகைகள் எல்லாம் அதனை முதன்மைச் செய்தியாக வெளியிட்டன. பிரதமரை நெடுந்தீவிற்கு அழைத்துச் சென்ற அவரது ஆதரவாளர்கள் அவருக்கு அங்கு மகுடஞ் சூட்டினார்கள். அதனால் பெரிதும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட பிரதமர் மொழிகளுக்கு சம அந்தஸ்து வழங்கப்படும் என்று திட்டவட்டமாகவே சொன்னார். ஆனால் அவர் தென்னிலங்கைக்குத் திரும்பி விட்டதும் எதிர்பாராத எதிர்ப்பலைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. மொழிக் கொள்கை மாற்றத்தில் ஓர் உபகதையும் உண்டு. கொத்தலாவெல விற்கு இடர் விளைவிப்பதற்குத் தருணம் பார்த்திருந்த பொன்னம்பலம், பிரதமர் யாழ்ப்பாணத்தில் மொழிக்கொள்கை பற்றிச் சொன்னவை தொடர்பாக வினா எழுப்பினார். பிரதமருக்கு அசௌகரியம் ஏற்பட்டது. அவர் தான் சொன்னவற்றை உறுதிப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர் அளித்த விடையினைப் பத்திரிகைகள் மீண்டும் முதன்மைச் செய்தியாக வெளியிட்டன.

தானே திறமைசாலி என்று சற்றும் தயக்கமின்றிப் பகிரங்கமாக உரிமை பாராட்டும் பொன்னம்பலம் கொத்தலாவெல சிக்குப்படுவதற்கு ஒரு வலையை வீசி விட்டார். அது தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் எதிரான பொறி வலையாகிவிடும் என்பதை அவர் உணர்ந்திருக்கவில்லை.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அரசாங்கத்தை ஒழிப்பதற்கான திட்டங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த பண்டாரநாயக்க தனது மொழிக் கொள்கையைச் சடுதியாக மாற்றிக் கொண்டார். 24 மணித்தியாலங்களிற் சிங்கள மொழியை அரசகரும மொழியாக்குவேன் என்று பிரகடனம் செய்தார். அதற்கு முகங்கொடுக்க முடியாத நிலையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி களனியாவில் நடைபெற்ற மாநாட்டிலே சிங்களமே இலங்கையின் அரச கரும மொழியாகும் என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அதனாற் பெரிதும் விரக்தியடைந்த சு. நடேசனும் வ. குமாரசாமியும் நல்லையாவும்

வேறுபலரும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து விலகினார்கள். இது 1956ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலுக்கு முன் நடைபெற்ற சம்பவம். ஏரிக்கரைப் பத்திரிகையான *Daily News* என்பதில் ஒரு கேலிச்சித்திரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

அது சாவகச்சேரிப் பிரதிநிதி வ. குமாரசாமி பற்றியது. அதிலே அவருடைய உருவத்தை வரைந்து, “போகிறேன், மீண்டும் வருவேன்” என்று எழுதியிருந்தார்கள். அது கொலெற் என்பவரின் சித்திரம். அந்நாட்களில் கேலிச் சித்திரங்களை வரைபவர்களில் அவருக்கு இணையானவர் எவரும் இல்லை என்று கருதப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும் அது குமாரசாமியை மட்டும் பாதிக்கவில்லை. அவரோடு கூடி, அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேறிய மற்றவர்களையும் பாதித்தது.

அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேறியவர்கள் ஓர் ஒற்றுமை முன்னணி ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார்கள். பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்ட பொழுது, உத்தேச முன்னணியானது முன்னைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை அவர்களுக்குரிய தொகுதிகளில் வேட்பாளராக நியமிக்க வேண்டும் என்பது அவர்களின் கோரிக்கையாகும். பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்த பொழுது கோப்பாய்த் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவருமாகிய கு. வன்னியசிங்கம் இப்பிரச்சினையை மிகவும் சாதுரியமாகக் கையாண்டார். தேர்தலிற் போட்டியிடுவதற்கு எல்லோருக்கும் இடமளிக்க வேண்டும், அதன் பின் ஐக்கிய முன்னணியை ஏற்படுத்தலாம் என்றார்.

1956ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலிலே தமிழரசுக் கட்சி அமோக வெற்றியீட்டியது. வட மாகாணத்தில் எஸ்.ஜே. வி. (காங்கேசன்துறை), கு. வன்னியசிங்கம் (கோப்பாய்), அ. அமிர்தலிங்கம் (வட்டுக்கோட்டை), வி.ஏ. கந்தையா (ஊர்காவற்றுறை), வி.என். நவரத்தினம் (சாவகச்சேரி), எ. அழகக்கோன் ஆகியோர் வெற்றி பெற்றனர். பெருஞ்செல்வரும் மிகுந்த செல்வாக்குடையவருமான ஏ.எல். தம்பி ஐயாவை 10,000 த்துக்கும் அதிகபடியான வாக்குகளாற் கந்தையா தோற்கடித்தார். சாவகச்சேரியில் ஏறக்குறைய 7000 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் இளைஞரான நவரத்தினத்திடம் குமாரசாமி தோற்றுவிட்டார். ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் 4000 மேலதிகமான வாக்குகளால் வெற்றியீட்டினார்.

அனுதாப அலையொன்றின் காரணமாக பருத்தித்துறைத் தொகுதியில் பொதுவுடைமைக் கட்சி சார்பிலே போட்டியிட்ட கே. கந்தையா வெற்றி பெற்றார். கந்தையா சிறந்த கல்விமான்; பல்கலைக்கழக நூலக அதிபராகப் பதவி பெற்றிருந்தவர். அந்நாட்களிலே பொதுவுடைமைக் கட்சி தமிழுக்குச் சம அந்தஸ்து வழங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி வாதாடியது. ஆனால், அது சிங்கள அரசுகளும் மொழிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின் தனது மொழிக் கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் எதிர்பார்த்தவாறு என்.ஆர். இராஜவரோதயம் வெற்றி பெற்றார். மட்டக்களப்புத் தொகுதியில் செ. இராசதுரை மிக அதிகப்படியான வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார். கல்முனை, பொத்துவில், தொகுதிகளில் முறையே எம்.எல். காரியப்பர், எம்.எம். முஸ்தபா வெற்றி பெற்றனர். எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகமே இலங்கைத் தமிழரின் தலைவரென்பதை தேர்தல் முடிவுகள் நிரூபித்துவிட்டன. அந்த நிலை அவரின் இறுதிக் காலம்வரை நிலைபெற்றது. அவரது கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் தமிழினம் ஒப்புக்கொண்டு விட்டது. அவை அச்சமூகத்தின் இலட்சியங்களாகி விட்டன.

இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் இருள்படிந்த மிகவும் கடினமான காலத்திலே அச்சமூகம் தன்னை வழி நடத்தும் பொறுப்புக்களை அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டது. அவரது முயற்சிகள் தோல்வியடைகின்ற பொழுதும் அவரின் செல்வாக்கும் மதிப்பும் வளர்ந்து கொண்டன. அவரது தலைமையில் தங்கள் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கான ஒரு நீண்ட காலப் போராட்டத்திற்குச் சமுதாயம் தன்னை நெறிப்படுத்திக் கொண்டது. பெரியவரின் முயற்சிகள் எல்லாம் அவரது பதவிக்கும் புகழுக்குமானவை அல்ல என்பதையும் தங்கள் வருங்கால சந்ததியினரின் ஈடேற்றத்திற்கு உரியவை என்பதையும் தமிழ் மக்கள் நம்பினார்கள். அவர் மீது பேரபிமானமும் அளவு கடந்த அன்பும் கொண்டனர்.

அவர் அவர்களின் பெரியவராகித் தந்தையுமானார். அவரது அரசியலில் இரண்டு விசேடமான பண்புகள் காணப்பட்டன. அவர் குடும்பத்தவரை அரசியலிற் பிரவேசிக்க இடமளிக்கவில்லை. தேர்தலிற் போட்டியிடுவதற்கு அபேட்சகர்களைத் தெரிவு செய்யும்பொழுது நேர்மையாகவும் விசுவாசமாகவும் இருக்கக் கூடியவர்களையே அவர் தெரிவு செய்தார். கட்சியில் எல்லோரும் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர்.

முடிபுகளை எடுக்கும் பொழுதும் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளுமிடத்தும் எல்லோரையும் கலந்து ஆலோசித்த பின்பே அவர் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டார். தமிழ் பேசும் மக்களின் நல உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை நடத்துவது போன்று இலங்கையில் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பேணுவதிலும் அவர் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

தனியார் நிறுவனங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதனை அவர் மிகவும் கடுமையாக எதிர்த்தார். கல்வி நிலையங்கள், ஏரிக்கரைப் பத்திரிகை போன்ற நிறுவனங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதை அவரது கட்சி வன்மையாக எதிர்த்தது. ஏரிக்கரை நிறுவனம் அரசு உடைமையாக்கப்பட்டதும் அது ஒரு செய்தி வெளியிடும் ஸ்தாபனம் என்ற நிலையிலிருந்து மாறி ஆளுங் கட்சியின் அரசியற் பிரசாரத்திற்குரிய சாதனமாகிவிட்டது. கல்வி நிறுவனங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதும் தமிழ் மக்கள் அவற்றின் மீதான கட்டுப்பாட்டை இழந்தனர். கல்வித் தராதரத்திலே தேசிய மட்டத்தில் நோக்குமிடத்து தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் பகுதிகளிலும் வேறு பல இடங்களிலும் பெரும் பின்னடைவு ஏற்பட்டது.

1956ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில் சிங்களத்தை அரசு கரும மொழியாக்கும் மசோதா விவாதிக்கப்பட்ட பொழுது தனது முற்காலத் தலைவரான ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் நாவன்மையில் அபிமானங் கொண்டிருந்தமையாலே தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சார்பில் விவாதத்தை நடத்துவதற்கு அவரும் அவரது கட்சியினரும் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்துக்கு முன்னுரிமை அளித்தனர். தமிழ் பேசும் மக்களின் நலன்கள் பாதிக்கப்படுமிடத்து மாற்றுக் கட்சியினரையும் அவ்வணக்கும் போக்கு அவரிடம் காணப்பட்டது என்பதற்கு இது நல்லவொரு உதாரணமாகும்.

தந்தை செல்வாவின் அரசியல் நெறி

ஆட்சி மொழி பற்றிய பாராளுமன்ற விவாதம் நடைபெற்ற பொழுது இரு மொழிகள் ஆட்சி மொழிகளாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுமிடத்து இலங்கை ஒரு நாடாகவே இருக்கும்; ஒரு மொழியை ஆட்சி மொழியாக்கினால் இலங்கை இரண்டு நாடுகளாகி விடும் என்று சமசமாஜக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா சொன்னார். பெரும்பான்மை பலத்தை வாதங்களினாற் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

பாராளுமன்றத்தில் மிகுந்த பெரும்பான்மை பலம் கொண்டிருந்த பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான கூட்டரசாங்கம் மசோதாவை இலகுவில் வாக்குப் பலத்தால் நிறைவேற்றி விட்டது. ஆனால் அது எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது என்பது வேறு கதை.

இருபத்து நான்கு மணித்தியாலங்களில் சிங்களத்தை இலங்கை முழுவதும் ஆட்சி மொழியாக்குவோம் என்ற பண்டாரநாயக்கவின் பிரகடனம் ஒரு கோஷமாகி முடிந்து விட்டது. ஆட்சி மொழி பற்றிய பாராளுமன்றச் சட்டத்தை தமிழ் பேசும் மக்கள் மீது திணிக்க முடியவில்லை. இந்த ஆக்கிரமிப்பைத் தந்தை செல்வாவின் தலைமையில் அணி திரண்ட தமிழினம் வன்மையாக எதிர்த்துப் போராடியது. அவற்றின் பயனாகவே அவர்கள் தங்கள் மொழி உரிமையைப் படிப்படியாகப் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது என்பது மறைக்க முடியாத உண்மையாகும்.

இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கை (1987) மூலமே தமிழும் ஒரு ஆட்சி மொழி என்ற நிலை உருவானது. இது இன்றைய இளைஞர் சமுதாயம் புரிந்து கொள்ள முடியாத விடயமாகலாம். இன்றுள்ள பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி மாணவர்கள் அதற்குப் பிறகே பிறந்தவர்கள். அவர்களின் பெற்றோர்களும் இதனைப் புரிந்திருக்கமாட்டார்கள். அக்காலத்தில் ஊடகங்கள் இதனை விளக்கமாக விளம்பரப்படுத்த முடியவில்லை;

இலங்கை-இந்திய உடன்படிக்கை (1987) : இந்திய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி, இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜயவர்தனா

அவை அதனைச் செய்ய முடியாத காலம். அந்த உடன்படிக்கையின் பிரகாரமே ஐயவர்தன அரசாங்கம் தமிழ் மொழி தொடர்பான அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்றியது. ஜே.ஆர். ஐயவர்தனதான் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் களனி மா நாட்டிலே சிங்களமே இலங்கையின் அரசு கரும மொழியாதல் வேண்டும் என்ற பிரேரணையை முன்மொழிந்து அதனைக் கட்சியின் கொள்கைப் பிரகடனமாக நிறைவேற்றியவர் என்பதை இங்கு நினைவு கூர வேண்டும்.

தந்தை செல்வா தமிழினத்தின் உரிமைகளை காப்பதற்கும் அவற்றை வென்றெடுப்பதற்கும் நடத்திய போராட்டங்கள் பலவாகும். அவற்றின் கதை மிக நீளமானது. அது இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் முக்கியமான ஒரு காலம். அவற்றை விரிவஞ்சி பிரதானமான சிலவற்றை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவதே பொருத்தமானது.

சிங்களம் மட்டுமே அரசுகரும மொழி என்ற சட்டத்தை எதிர்க்கும் வண்ணமாக இலங்கைத் தமிழர் அணி திரண்டிருப்பதை உணர்ந்த பிரதமர், அவர்களின் உணர்ச்சிபூர்வமான எதிர்ப்பினைத் தணிக்கும் வகையில் 1958 இலே தமிழ் மொழியின் உபயோகம் பற்றிய விசேடமான ஏற்பாடுகள் பற்றிய சட்ட மூலத்தை நிறைவேற்றினார்.

1958ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் உடன்படிக்கை பற்றி இங்கு நினைவுபடுத்துவது அவசியமாகும். அரசாங்கத்து உயர் மட்டத்தினருக்கும் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவர்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் விளைவாக ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையின் பிரதான அம்சங்கள் மேல்வருவனவாகும்:

- 1) இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் பிரச்சினைகள் அவர்களின் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களோடு பேசித் தீர்க்கப்படும்.
- 2) தேசிய சிறுபான்மையினரின் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ் மொழி சட்டபூர்வமாக ஒப்புக் கொள்ளப்படும்.
- 3) வட, கிழக்கு மாகாணங்களிற் பிராந்திய சபைகள் அமைக்கப்படும். அவற்றின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிராந்தியங்கள் இணைந்து கொள்ளலாம்.
- 4) காணி, காணிப் பங்கீடு, கைத்தொழில், விவசாயம், பிராந்திய நீர்ப்பாசனம், மீன்பிடித் தொழில், கல்வி, சுகாதாரம் முதலான

துறைகளில் எல்லா அதிகாரங்களும் வழங்கப்படும். அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான முதலை அரசாங்கம் ஒதுக்கீடு செய்யும்.

இரு தரப்பிலே இவ்வொப்பந்தத்திற்கு எதிரான விமர்சனங்களும் எதிர்ப்புக்களும் கிளம்பின. செல்வநாயகமும் அவரது கட்சியும் தமிழரின் உரிமைகளை அடகு வைத்து விட்டார்கள்; அவர்கள் அரசியற் சாதாரிய மற்றவர்கள் என்ற தொனியிற் பொன்னம்பலம் சூறாவளிப் பிரசாரம் செய்தார். அவருடைய குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஏரிக்கரை பத்திரிகைகள் சிறப்பிடம் கொடுத்தன. சி. சுந்தரலிங்கமும் அவ்வாறான ஒரு பிரசாரத்தை நடத்தினார். ஆயினும் தமிழர் சமுதாயம் இவர்களின் கருத்துக்களை நிராகரித்தது. அதன் பிரதிபலனாக 1960ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஜி.ஜி.யும் சுந்தரலிங்கமும் தோற்று விட்டனர். அதற்கு எதிர்மாறாக ஒப்பந்தம் அரசாங்கத்தினாலே கிழித்தெறியப்பட்ட பொழுதிலும் தந்தை செல்வா மீது மக்கள் கொண்டிருந்த அன்பும் அபிமானமும் மேலும் பெருகின.

1960ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற இரண்டாவது பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பு தமிழரசுக் கட்சிக்கும் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான

ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும் இடையில் ஒரு புரிந்துணர்வு உடன்பாடு ஏற்பட்டது. அது எழுதப்படாத உடன்பாடு. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெறுமிடத்து பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதாக வாக்குறுதி அளித்தனர். தேர்தலில் ஆதரவு வழங்குவதாக தமிழரசுக் கட்சி உத்தரவாதம் அளித்தது. அதற்கிணங்கத் தென்னிலங்கையிலே தமிழர் வாழும் பகுதிகளிற் செல்வநாயகமும் தொண்டமானும் கூட்டாகச் சுதந்திரக் கட்சிக்கு ஆதரவாகப் பிரசாரம் செய்தனர். வாக்குரிமை பெற்ற

தமிழர் எல்லோரும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் அபேட்சகர் களுக்கு வாக்களித்திருந்தனர். அந்தக் கட்சி இடதுசாரிகளின் ஆதரவையும்

பெற்றிருந்ததால் 75 ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியது. சுயேச்சை உறுப்பினர்கள் சிலரின் ஆதரவோடு அது அரசாங்கத்திற் பெரும்பான்மை பலம் பெற்றுவிட்டது. திரு. தொண்டமான் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராக நியமனம் பெற்றார். தேசாதிபதியின் சிம்மாசனப் பிரசங்கம் தமிழிலும் வாசிக்கப்பட்டது. புதிய பாராளுமன்றம் கூடியபொழுது அதற்குச் சென்ற தந்தை செல்வாவை வீதியின் இருமருங்கும் வரிசை வரிசையாகக் கூடியிருந்த அரசாங்கக் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் ஜயவேவா, ஜயவேவா என்று கோஷமிட்டு ஒரு நாடகத்தை நிறைவேற்றினார்கள். புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையின் பிரதிபலன் அது மட்டும்தான்.

புதிய அரசாங்கத்தின் தலைமைப் பீடம் முன்பு கொடுத்த வாக்குறுதிகளைக் காற்றோடு பறக்கவிட்டது. இளைஞரும் அதிக கர்வங்கொண்டவரும் திறமை உடையவருமான பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்கவே புதிய அரசாங்கத்தின் இயக்குனராக விளங்கினார். அவர் தேசிய நல்லிணக்கத்திற் சற்றும் ஈடுபாடு கொண்டிராதவர். அவர் பிரபலமான செல்வக் குடும்ப மொன்றிலே பிறந்தவராயினும் தமிழர் விவகாரங்களிலே சிறுமைத் தனமாகவே செயற்பட்டார். அவருடைய வழிநடத்தலின் காரணமாக இலங்கையின் இரண்டாவது தேசிய இனத்தை ஒரு அடக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட இனமாக நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் முற்பட்டது. இனவாதம் காலனித்துவத்தைக் காட்டிலும் கொடுமானது என்ற உணர்வு அக்காலத்திற் பாதிக்கப்பட்ட மக்களிடையே ஏற்பட்டது. புதிய அரசாங்கம் நீதிமன்றங்களிற் சிங்களமே அலுவல் மொழியாக அமைய வேண்டும் என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றியது.

அதன் பிரதிபலனாகத் தந்தை செல்வா அஹிம்சா வழியான சத்தியாக் கிரக இயக்கத்தை வழி நடத்தினார். முதல் நாள் அதில் ஈடுபட்டவர்களைக் காவற் படையினர் மிக வன்மையாகத் தாக்கினார்கள். அதன் விளைவாக ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் இந்தப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டனர். திருகோண மலையிலே மூதூர்த் தொகுதியின் முதலாவது அங்கத்தவரான ஏகாம்பரம் அரச படைகளின் கொடுரத்தினாற் பாதிப்புற்று உயிர் நீத்தார். வட கிழக்கு மாகாணங்களில் எல்லாக் கட்சியினரும் இந்த இயக்கத்தில் பங்குபற்றினார்கள். கிழக்கில் முஸ்லிம் மக்கள் சாரியாகச் சென்று இப்போராட்டத்தில் இணைந்தனர். இரண்டு மாகாணங்களிலும் கச்சேரி நிர்வாகம் ஸ்தம்பிதமாகியது. அரசாங்கம் அவசர காலத்தைப் பிரகடனம்

செய்து இராணுவத்தை அனுப்பி அறப் போராட்டத்தை ஒடுக்கியது. எஸ்.ஜே.வி. முதலான தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்களையும் தொண்டர்களையும் தடுப்புக் காவலில் வைத்தனர்.

1964ஆம் ஆண்டு அரசாங்கம் சீர்குலைந்தது. சி.பி.டி. சில்வா தலைமையிலான அங்கத்தவர்கள் சிலர் அரசாங்கத்தை விட்டு எதிர்க்கட்சியிற் சேர்ந்து விட்டனர். அரசாங்கத்திற்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையை நிறைவேற்றுவதற்கு தந்தை செல்வா எதிர்க்கட்சியினருக்கு ஆதரவு வழங்கினார். அரசாங்கம் தோற்றுவிட்டதால் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டது.

1965ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி முன்னிலையில் இருந்தது. ஆனால் அதற்குப் பெரும்பான்மை பலம் இல்லாமையால் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவை நாட வேண்டியிருந்தது.

அந்நாட்களிற் பட்டிருப்புத் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எஸ். இராசமாணிக்கம் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவராக இருந்தார். உடன்படிக்கை ஒன்றின் அடிப்படையிலே தமிழரசுக் கட்சி கூட்டரசாங்கம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு ஆதரவு புரிந்தது. உடன்படிக்கை ட்லி - செல்வா உடன்படிக்கை என்று சொல்லப்பட்டது.

உடன்படிக்கை

தமிழ் மொழி வட கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசு கரும மொழியாகவும் ஆவணப் பதிவு மொழியாகவும் பயன்படுத்தப்படுதல், மாவட்ட சபைகள் மூலம் வட கிழக்கு மாகாணங்களில் அதிகாரப் பங்கீடு வழங்குதல், அங்குள்ள தமிழ், முஸ்லிம் மக்களின் நில உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துதல் என்பனவே உடன்படிக்கையின் பிரதானமான விடயங்கள். இவற்றிலே தமிழ் மொழி பற்றிய அம்சங்களே புதிய சட்டம் மூலமாக நிறைவேற்றப்பட்டன. மிகக் கடுமையான ஆர்ப்பாட்டங்களின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டன. இடதுசாரிகள் கலந்த ஊர்வலங்களிலும் தமிழருக்கெதிரான கோஷங்கள் எழுப்பப்பட்டன. அவர்களின் உணவு, உடை, பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிக் கேவலமான கருத்துக்கள் தலைநகரிலே ஊர்வலங்களிற் சொல்லப்பட்டன. அவற்றின் எதிர்விளைவாக தமிழர் மத்தியிலிருந்து செல்வாக்கு முற்றாக ஒழிந்து விட்டது. மொழி உரிமை தொடர்பான புதிய சட்டம் கணிசமான முன்னேற்றங் கொண்டதாக இருந்தது.

டட்லி சேனநாயக்க

அரசாங்கம் அமைச்சர் பதவிகளை தமிழரசுக் கட்சியினருக்கும் வழங்க முன் வந்திருந்தது. ஆயினும் ஒற்றையாட்சி அமைப்பின் கீழ் தனது கட்சியிலுள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எவரும் அமைச்சர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்பது தந்தை செல்வாவின் கொள்கை. ஆயினும் புதிய அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிப்பதற்கு அடையாளமாகக் கட்சியின் சார்பில் யாரேனும் ஒருவர் அமைச்சரவையிற் சேர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று டட்லி சேனநாயக்க வலியுறுத்தி

னார். எனவே தனது நம்பிக்கைக்கு உரியவரான முருகேசன் திருச்செல்வத்தை முதவை உறுப்பினராக நியமித்து, அவருக்கு உள்ளூராட்சி அமைச்சர் பதவியினை வழங்கலாம் என்று தந்தை செல்வா கூறிவிட்டார். அதற்கமையத் திருச்செல்வம் அமைச்சரானார்.

திருச்செல்வம் பற்றிய சில விடயங்களை இங்கு சொல்வது பொருத்தமானது. அவர் சட்டத்துறை வல்லுநராகப் பெயர் பெற்றவர். முன்பு Solicitor General பதவியிலிருந்தவர். வாத்தத்திறமையில் வல்லவர். சுயாட்சி பெறுவதன் மூலமே தமிழர்கள் தங்கள் உரிமைகளை நிலை நாட்டிக் கொள்ளலாம் என்பதில் தளராத நம்பிக்கை கொண்டவர். கட்சி விவகாரங்களின் காரணமாக தந்தை தனது தோட்டங்களையும் வருமானங்களையும் முற்றாக இழந்த காலத்திலே திருச்செல்வம் மனமுவந்து தனது வருமானங்களைக் கட்சியின் தேவைகளுக்கு ஈடுபடுத்தினார். கோப்பாய் கோமான் வன்னியசிங்கம் 1959இல் இறந்த பின்பும் குறிப்பாக ஊர்காவற்றுறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் நவரத்தினம் கருத்து வேறுபாட்டின் காரணமாக பிரிந்து சென்ற பின்பு திருச்செல்வமே தந்தையின் பிரதம ஆலோசகரானார்.

திருச்செல்வம் சாதாரியமாகத் தயாரித்த மாவட்ட சபைகள் பற்றிய மசோதாவை அரசாங்கம் கைவிட நேர்ந்தது. அது பிரிவினைக்கு வழிவகுக்கும் என்ற விஷயம் பிரசாரத்தை எதிர்க்கட்சிகள் மேற்கொண்டன.

டரயர் - அற் - பார் வழக்கில் சட்ட நிபுணர் மூவர்
(ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், எஸ்.ஜே.வி., மு.திருச்செல்வம்)

பொதுவுடைமைக் கட்சியின் சார்பாக வெளிவந்த 'அத்த' என்னும் பத்திரிகை மட்டில்லாத இனவெறியைப் பரப்பியது.

தமிழரசுக் கட்சி அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாகியது. திருக்கோணேஸ்வரம் அமைந்துள்ள பகுதியை புனித தலமாகப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கு ஒரு மசோதாவைத் திருச்செல்வம் உருவாக்கினார். தென்னிலங்கை ஊடகங்களும் அங்குள்ள தீவிரவாதிகளும் போர்க்கொடி உயர்த்தினார்கள். தொல்பொருள் திணைக்களத்து பணிப்பாளர் நாயகமாக விருந்த சார்ஸஸ் கொடகும்பிற ஒரு அப்பட்டமான பொய்க்கதையை அவிழ்த்து விட்டார். திருக்கோணேஸ்வரம் என்றொரு புராதன சைவ ஆலயம் இருக்கவில்லை. 1623இலே போர்த்துக்கேயர் இடித்த கோயில் பௌத்த கோயில். 1952ஆம் ஆண்டு தற்செயலாக அகழ்ந்தெடுக்கப் பெற்ற வெண்கல படிமங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு புதிய கோயிலைக் கட்டி அத்தலத்திலே புராதனமான கோயில் இருந்ததென்று தமிழர்கள் உரிமை பாராட்டுகிறார்கள். இவ்வண்ணமாக ஒரு நீளமான கட்டுரையினை SUN பத்திரிகையில் வெளியிட்டார்.

இப் பொய்க் கதையிலே தான் சிங்களவரிடையே பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. அதற்கு முகங்கொடுக்க முடியாத பிரதமர் டட்லி சேனாநாயக்க கோணேஸ்வரம் பற்றிய மசோதாவிற்கு தடை விதித்தார்.

அத்துடன் தமிழரசுக் கட்சிக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான உறவு முறிந்து விட்டது. தமிழரசுக் கட்சியின் செயற் குழு கூடி அரசாங்கத்திலிருந்தும் வெளியேறுவதென்று தீர்மானித்தது. ஒற்றையாட்சியில் சிங்களவரின் பெரும்பான்மை பலம் ஏகாதிபத்தியமாக மாறிவிட்டமைக்குக் கோணேஸ்வரம் பற்றிய விவகாரம் தக்கதோர் உதாரணமாகும். சிறுபான்மையினரின் மொழியுரிமையை பறித்தவர்கள் அவர்கள் மரபு வழியான புராதனமான சமய, கலாசார சின்னங்களிலும் கைவைப்பதற்குத் தலைப்பட்டு விட்டனர்.

இவ்வாறிருந்தும் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலமும் அவரது கட்சிக்காரருமே தொடர்ந்தும் அரசாங்கத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தனர். 1970ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி மகத்தான வெற்றியீட்டியது. அரிசி அரசியல் அதற்கான பிரதானமான காரணமாகும். தேர்தல் காலங்களில் சந்திர மண்டலத்துக்காவது போய் ஒவ்வொருவருக்கும் கூப்பனுக்கு இனாமாக இரண்டு கொத்து அரிசி கொடுக்கப்படும் என்ற கதையைக் கூட்டங்களில் கூறிவந்தனர். அது தனியான ஒரு கதை. ஆனால் அரசாங்கத்தை அமைத்ததும் அக்கதை ஒரு பொய்யான தேர்தல் பிரசாரக் கதையாகிவிட்டது. பாராளுமன்றம் அரசியல் நிர்ணய சபையாகவும் கூடியது. புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தும் பொறுப்பு கலாநிதி கொல்வினிடம் வழங்கப்பட்டது.

புதிய அரசியல் அமைப்பு இலங்கையினை ஒரு சிங்கள பெளத்த அரசாக மாற்றிவிட்டது. அதன் முதலாம் அத்தியாயம் ஒரு வசனம் அது ஜனநாயக சோசலிச குடியரசான இலங்கையில் சிங்களம் மட்டுமே அரசு கரும மொழியாகும் என்பது. இரண்டாம் அத்தியாயம் பெளத்தம் பற்றியது. அதுவும் ஒரு வசனமாகியது. அதில் ஜனநாயக சோசலிச குடியரசான இலங்கையில் பெளத்தத்திற்குச் சிறப்புரிமை வழங்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இந்த அரசியலமைப்பை எதிர்த்து கட்சி பேதங் கடந்த நிலையிலே தமிழர் அணிசேர்ந்தனர். அக்கால கட்டத்திலே ஒரு கட்சி சார்பற்ற அரசியலின் அவசியத்தைத் தந்தை செல்வா உணர்ந்தார். மாற்றுக் கட்சி

களையும் அணி சேர்க்கும் முயற்சிகளைத் தொடங்கினார். தனது கௌரவத்தையும் பொருட்படுத்தாது தானாகவே ஜி.ஜி பொன்னம்பலத்திடம் சென்றார். தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி உருவாகியது. அதிலே தொண்டமானையும் சேர்த்துக் கொண்டனர். மூவரையும் கொண்ட கூட்டுத் தலைமை உருவாகியது. இறுதியாக இலங்கைத் தமிழரின் உரிமைகள் தொடர்பாக தந்தை செல்லாவின் கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன.

புதிய அரசியலமைப்பினை ஒன்றுபட்ட தமிழினம் நிராகரிக்கிறது என்றும் அதனை இடைத்தேர்தல் மூலம் நிரூபிப்பதற்கு தனது பாராளுமன்றப் பதவியைத் தான் துறப்பதாகவும் இடைத் தேர்தலை நடத்துமாறும் பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கத்திற்குச் சவால் விட்டார். இடைத் தேர்தலை அரசாங்கம் இழுத்தடித்தது. பின்பு அதிகாரம், பலம், பண்பலம் என்பவற்றை கொண்டு வெற்றியீட்ட முற்பட்டது, ஆயினும் தந்தை 10,000ற்கும் அதிகப்படியான வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார்.

இடைத்தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு முன்பு அவர் தனது தொகுதியிற் பிரசாரம் செய்வதற்குப் பதிலாகக் கிழக்கு மாகாணம் சென்று அங்குள்ள மக்களுக்கு நிலைமைகளை விளக்கினார். கல்முனை, பாண்டிருப்பு, காரைதீவு, தம்பிலுவில், பொத்துவில் முதலான இடங்களில் அவருக்கு அமோகமான வரவேற்புக் கிடைத்தது. மக்கள் அவரை ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றனர். உடல் தளர்ந்து தள்ளாடுகின்ற நிலையிலும் அவர் தமிழினத்தின் பேரால் செய்த தியாகங்களைக் கண்டு மக்கள் வியப்புற்றனர். பெருமை கொண்டு பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

அவரது இறுதியான ஊர்வலம் தெல்லிப்பழையிலே தொடங்கியாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் சென்றது. குடாநாடு முழுவதும் சோகமயமானது.

ஆண்களும் பெண்களும் முதியோரும் இளைஞரும் சாரிசாரியாக வந்து கண்கலங்கிய கோலத்தில் தமது அபிமானத்திற்குரிய, பேரன்பிற்குரிய இணையிலாத் தலைவனுக்கு தங்கள் இறுதி மரியாதைகளைச் செலுத்தினார்கள். யாழ். குடாநாட்டில் வரலாறு காணாத ஒரு நிகழ்ச்சி. நிகரிலாத ஜனசமுத்திரம். இரவு பத்து மணிக்கு இறுதிக்கிரியைகள் நடந்த பொழுது மூன்று இலட்சம் மக்கள். தென்னிலங்கையிலும் தமிழகத்திலிருந்தும் பல தலைவர்கள் வந்திருந்தனர். காலி நகரத்து பாராளுமன்ற உறுப்பினரான டபிள்யூ. தகநாயக்க ஊர்வலம் நெடுகிலும் நடந்து தனது மரியாதையை செலுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தந்தையின் கொள்கையினை உலகம் ஒப்புக் கொண்டது

ராஜாஜி

இந்தியத் தலைவர்களில் ராஜாஜி தான் தந்தையின் அரசியலில் முதன் முதலாகக் கவரப்பட்டவர். இலங்கையிலே தமிழும் அரச கருமமொழியாக ஒப்புக் கொள்ளப்படல் வேண்டும், ஒரு சமஷ்டி முறையான ஆட்சி முறையில் மட்டுமே இலங்கைத் தமிழருக்குப் பாதுகாப்பினைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்துக்களை முதன் முதலாகவும் பகிரங்கமாகவும் வலியுறுத்திய தமிழகத் தலைவர் அவர் மட்டுமே என்பது இங்கு கவனித்தற்குரியது. இவற்றைப் பற்றி பெரியார் மௌனம் சாதித்தார். அறிஞர்

அண்ணாவும் பேசாதிருந்தார். இங்கு முன்பு, தமிழர்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்த கலைஞர் மு.கவும் எதனையும் வெளிப்படையாகப் பேசவில்லை. அது அவரின் கெட்டித்தனம் போலும். ஆனால் சென்ற நூற்றாண்டுகளின் 50களிலும் 60களிலும் ராஜாஜி கல்கியில் இவ்விடயங்கள் பற்றிப் பல தலையங்கங்களை எழுதினார். அவர் நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர்.

அமிர்தலிங்கமும் சிவசிதம்பரமும் இரா.சம்பந்தனும் இந்திரா காந்தியைப் பலமுறை சந்திக்க முடிந்தது. அவர்களின் பண்பினாலும் வாதத்திறமையினாலும் கவரப்பட்ட இந்திரா காந்தி அம்மையார் இலங்கைத் தமிழரின் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முற்பட்டார். ஆனால் அது ஐக்கிய இலங்கைக்குள் அமைந்த, பிரிவினைக்கு மாற்றீடான ஒரு திட்டமாக அமைதல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். வேறு விதமாகச் சொன்னால் ஒரு சுயாட்சி உரிமை கொண்ட சமஷ்டி அமைப்பையே அவர் கருதினார். அவர் எதையும் ஒளிவு மறைவாகச் சொல்லவில்லை, பகிரங்கமாகவே சொன்னார்.

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின்பு 5 வருட இடைக்கால நிர்வாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு விடுதலைப் புலிகளைக் கேட்டார்கள். அவர்கள் அதை ஒப்புக்கொண்டிருப்பின் வட கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் எல்லாம் அவர் களிடம் கைமாறி இருக்கும்.

இந்திரா காந்தி

அந்த ஏற்பாடு பூரணமான சுயாட்சிக்கு வழிசமைத்திருக்கும். அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதமை ஒரு இமாலயத் தவறாகும். இந்த இயக்கம் ஏதோ காரணங்களுக்காக இந்தியாவிற்கு மாறான ஒரு கொள்கையினையே கடைப்பிடித்து வந்தது. அதுவே அவர்களை முள்ளிவாய்க்காலுக்கு இட்டுச் சென்றது.

சந்திரிகா அம்மையாரை ஓர் இனவாதியென்று எவரும் கூறிவிட முடியாது. அவரது ஆட்சியிலே பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவின் பரிந்துரைப்

படி உருவாக்கப்பட்ட நகல் திட்டம் 13ஆம் திருத்தத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நீக்கி, ஒரு உண்மையான சுயாட்சி முறையை - தென்னாபிரிக்காவில் உள்ளதைப் போன்ற ஒரு கூட்டாட்சி முறையை ஏற்படுத்துவதற்கு வழி செய்யும் சாதனமாக அமைந்தது.

மக்கள் அதனைப் பார்க்கவும், படிக்கவும் விடாது, உதறித்தள்ளியமை மற்றுமொரு மகத்தான தவறாகும். இறுதியாக ஒஸ்லோ பிரகடனத்திலே இரு சாராரும் சர்வதேச ஆதரவுடனும் அனுசரணையுடனும் சமாதான மொன்றை ஏற்படுத்திச் சமஷ்டி முறையிலான தீர்வொன்றைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு உடன்பட்டனர். அதற்குப் பின் என்ன நடந்தது? கைக்கெட்டியது வாய்க் கெட்டாமல் போய்விட்டது. இவற்றைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தால் மட்டுமே புதிய வழியைத் தேடிக் கொள்ளலாம்.

சந்திரிகா குமாரதுங்க

இந்தியப் பிரதமர் நேருவை தோழமையுடன் சந்தித்து
உரையாடும் தந்தை செல்வா அவர்கள்.

புரட்சி நடிகர் எம்.ஜி.ஆரின் கரம் பற்றி உரையாடும் தந்தை செல்வா

ஈ.வே.ரா.பெரியாருடன் அமர்ந்து உரையாடும் தந்தை செல்வா,
அ. அமிர்தலிங்கம், மங்கையர்க்கரசி ஆகியோருடன் திராவிடர் கழகத் தலைவர்
சி.வீரமணி, இரா.ஜனார்தனம் ஆகியோர்.

கலைஞர் கருணாநிதியுடன் உரையாடும் தந்தை செல்வா

இந்திய முஸ்லிம் லீக்கின் தலைவர் காயிதே மில்லத்துடன்
தந்தை செல்வா.

பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்டப் போது....

தமிழக ஆளுநர் கே.கே.ஷாவுடன் தந்தை செல்வா,
அமிர்தலிங்கம், மங்கையற்கரசி ஆகியோர்

தந்தை செல்வாவுடன் கைகுலுக்கி மரியாதையை வெளிக்காட்டும்
ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜயவர்தன.

வன்னியசிங்கம், தந்தை செல்வா, S.W.R.D.பண்டாரநாயக்க, இராஜதுரை

இரும்புமனிதன் இ.எம்.வி.நாகநாதன், தந்தை செல்வா,
S.W.R.D பண்டாரநாயக்க, இராஜதுரை

தந்தையுடன் தோளோடு தோள் நின்று போராடிய உத்தமர்கள்

1. டாக்டர் இ.மு.வி.நாகநாதன், இரும்பு மனிதன்
2. கு. வன்னியசிங்கம், கோப்பாய் கோமான்
3. அ. அமிர்தலிங்கம், தானைத் தளபதி
4. செ. இராசதுரை, சொல்லின் செல்வர்
5. முருகேயன் திருச்செல்வம், கியூ.சி - தந்தை செல்வாவின் வாழ்நாள் ஆலோசகர்
6. என். ஆர். இராஜவரோதயம் (திருமலை), கட்சி தலைவர்
7. எஸ். எம். இராஜமாணிக்கம், (பட்டிருப்பு), கட்சி தலைவர்
8. சி. கதிரவேற்பிள்ளை, சிந்தனைச் சிற்பி
9. வி. என். நவரத்தினம் (சாவகச்சேரி), கர்மவீரர்
10. வீ.ஏ.அழககோன் (மன்னார்) - கர்மவீரர்
11. பி.எஸ்.சூசைதாசன் (மன்னார்) - கர்மவீரர்
12. கே. துரைரத்தினம் (பருத்தித்துறை) - கர்மவீரர்
13. த. இராஜலிங்கம் (உடுப்பிட்டி) - கர்மவீரர்
14. வி. தர்மலிங்கம் (உடுவில்) - கர்மவீரர்
15. எக்ஸ். எம். செல்வத்தம்பு (முல்லைத்தீவு) - கர்மவீரர்
16. பொட்டர் எஸ். நடராசா (மல்லாகம்), மூதவை உறுப்பினர்
17. எம்.மாணிக்கம், (மட்டக்களப்பு), மூதவை உறுப்பினர்

செல்வநாயகம் நினைவு அறக்கட்டளை
எண், 114, இராஜேந்திர பிரசாத் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.